Tényleg 6 millióan haltak meg?

Író: Richard Harwood.

Tartalom:

Thies Christophersen

Paul Rassinier

1. Végre a valóság

"Azért kellett krematóriumokat berendeznünk, hogy azoknak a foglyoknak a hulláját elégessük, akik fertõzéses betegségekben haltak meg. És ebbõl fonnak nekünk kötelet, hogy azon akasszanak föl minket" Heinrich Himmler

A zsidó világkongresszus képviselõivel folytatott beszélgetése alkalmából 1944-ben.

Richard Harwood író és a második világháború politikai és diplomáciai kérdéseiben szakember. Ezidõszerint a Londoni Egyetem alkalmazottja. Harwood úr érdeklõdése Paul Rassinier befolyása alatt fordult a háborús bûnök fel. Rassinier úr nagy mûvének sok hálával tartozik ez a kis kötet. A szerzõ e pillanatban az 1945-46-os perek feldolgozásával foglalkozik.

A magyar kiadás elõszava.

A fenti mû Angliában nagy feltûnést keltett. Colin Wilson, angol író a következõ megjegyzést tette a mûre: " Ha valami tényleg nem stimmel és a tényeket eltúlozták, akkor nem szabad félnünk, a valóságot megkeresni és felszínre hozni. Az a véleményem, hogy hazugságok, akkor is, ha nemes ügy szolgálatában állnak, nem használnak senkinek." (Books & Bookmen, 1975 februárjában).

Ez a könyvet elsõsorban a magyar fiataloknak ajánljuk, akiket 55 éve hazugságok alapján nevelnek fel és akiknek még a gyermekeit is ilyen szellemben kívánják felnevelni. Ezzel a könyvvel kezébe kapja a valóság fegyverét a béke, haladás és szabadság elérésére.

Bevezetõ

A következõ fejezetekben az író kétséget kizáróan bebizonyítja, hogy az az állítás, hogy a II. vh során hat millió zsidó egy hivatalos német kiirtási politika következményeként halt meg, teljesen alaptalan. Ez az eredmény, mely manapság bizonyos körökben nem kívánatos, egy elõítéletektõl mentes vizsgálat eredménye. A vizsgálat kiindulópontja az volt, hogy egyrészt egy ilyen mértékû veszteség statisztikai lehetõsége kétséges, másrészt pedig az, hogy ebbõl az állítólagos veszteségbõl politikai tõkét kovácsoltak. Ennek a kérdésnek az alapos tanulmányozása engem arról gyõzött meg, hogy ez az állítás nemcsak túlzás, hanem a háború utáni propaganda kitalációja.

Valójában a rémhírterjesztés nem új. A 20-ik században minden konfliktushoz hozzájárult és minden bizonnyal hozzá is fog. Az I. vh alatt a németeket azzal gyanúsították, hogy belga csecsemõket esznek, valamint azzal, hogy ezeket a szórakozásból a levegõbe dobják és a bajonettjükkel fogják újra fel õket. Éppen úgy azt is állították a britek, hogy a német haderõ egy 'testgyárat' tart fenn, amelyben az elesettek testét fõzik, hogy abból glicerint és más vegyi anyagokat csinálnak. A császári hadsereg becsületének megsértése. A háború után aztán visszaszívták a vádakat.

A House of Commons (képviselõház) nyilvános közleményében a brit külügyminiszter bocsánatot kért a németek becsületének megsértése miatt. A becsületsértés a háborús propaganda eszköze volt.

A II- vh. után nem adtak le hasonló közleményt. Sõt, a rémhírterjesztõ propaganda arról, hogy hogyan kezelte a német megszállás a zsidókat, ahelyett hogy az idõk folyamán csökkent volna, inkább növekedett, mind mérgezõségében, mind a rémségek katalógusának sokoldalúságában.

Olcsó és rémisztõ könyveket idegeket felkorbácsoló képekkel nyomnak ma is a nyomdagépek, melyek folyamatosan mesélik a koncentrációs táborokról a meséket, amelyekben nem kevesebb mint 6 millió ember lelte halálát. A következõ oldalak

megmutatják, hogy a fenti állítás a legnagyobb mese és a legsikeresebb becsapás. Itt próbálunk egy fontos kérdésre választ adni: mitõl fejlõdött a II. vh. rémmeséje annyira másként mint az elsõ világháborúé?
Miért vonták vissza az I. vh rémmeséit miközben a II. világháborúéit ma hangosabban ismételgetik mint régen? Lehet, hogy a 6 millió zsidó története politikai célt szolgál, vagy akár politikai zsarolásra szolgál?
Ami a zsidó népet illeti, ez a félrevezetés felbecsülhetetlen értékû. Minden emberfajta és minden nép szenvedett a II. vh idején, de senki sem húzott ebbõl annyi hasznot, mint a zsidók. Az állítólagos hatalmas szenvedés, mely õket érte, hamarosan szimpátiává változott a zsidók országa iránt, melyre õk olyan régen vágytak. A brit kormány keveset tett a II. vh után, hogy a zsidó bevándorlást Palesztinába megakadályozza, pedig azt elõzõleg illegálisnak nyilvánították. Az sem tartott sokáig, hogy a cionisták a brit kormánytól Palesztinát elvették és Izrael államot megalapították. Figyelemreméltó tény, hogy a zsidó nép a II. vh után mint gyõztes kisebbség lépett színre.
Dr. Max Nussbaum, Berlin korábbi fõrabbija 1953 április 11-én mondta: "A zsidó nép pozíciója a világon - a nagy veszteség ellenére- tízszer erõsebb mint 20 éve volt". Becsületes módon még hozzá lehet adni, hogy ez az erõ gazdaságilag tovább növekedett a hat millió állítólagos meggyilkolása kapcsán. Kétségkívül ez minden idõk legsikeresebb és legtöbbet fiadzó rémmeséje.

1973-ig a nyugatnémet kormány 36 milliárd DM-et fizetett. Ebbõl a legtöbbet Izrael állam kapta (amely a II. vh idején még nem létezett), amellett egyéni zsidó követelõk is kaptak belõle.

A hazaszeretetettõl való elriasztás

Az állításnak, hogy a II. vh-ban hat millió zsidó halt meg, sokkal továbbmutató jelentõsége van a brit nép és más európai népek számára, mint amennyi elõnyt a zsidó népnek hozott. És itt jön a kérdés magja: Miért a nagy hazugság? Mi a célja? Elsõsorban arra használatos, hogy mindenféle hazaszeretetet vagy nacionalizmust csírájában elfojtson. Ha a brit nép vagy bármely más európai nép megkísérel patriotikusan viselkedni és a nemzet összetartásával a nemzeti állam túlélését egy olyan korban biztosítani, amelyben a nemzeti állam túlélése veszélyeztetve van, ezt azonnal 'neonácizmusnak' szidják. Mert ugye a nemzeti szocializmus nacionalista volt, "és mi mindannyian tudjuk, hogy mi történt akkor- hat millió zsidót semmisítettek meg!". Amíg ez a mítosz él, a népek ezzel a rabszolgalánccal lesznek leláncolva. A nemzetek közötti tolerancia és megértés gondolatát az Egyesült Nemzetek veri a fejünkbe, míg a hazaszeretet, a nacionalizmus, a szabadság és függetlenség egyetlen garanciája, meg lesz szüntetve. Így fenyeget a cionista oldal az 'Auschwitz' szóval, amikor az a célja, hogy a nemzeti öntudatot elnyomja és megsemmisítse. Manvell és Fraenkel, a zsidó írópár teszi ezt világossá a következõképpen: "Az európai és Amerikai fehér fajok az évszázadok folyamán magukat mint uralkodó népet tekintették. A huszadik század, Auschwitz százada tette az elsõ lépést a sokfajú partnerviszony elismerésére.". Mindenki csodálja a zsidó nép sikerét, ahogy az az évszázadok folyamán és még ma is a saját faját tisztán tartotta és tartja. Ebben a fáradságukban erõsen támogatja a zsidókat a hat millió meséje, amely mítoszként húzza alá a nagyobb zsidó szolidaritás szükségességét. Sajnos, ez a hazugság más népeknél ennek az ellenkezõjét hozta. Ezek harcra és önmaguk fenntartására képtelenek lettek.

A következõ oldalak célja a valóság kimondása. A kitûnõ amerikai történész, Harry Elmer Barkes írta: "A kísérlet, a megsemmisítés-kérdésnek egy felelõs, objektív és valósághû vizsgálatát elindítani, ... biztosan a legkétségesebb feladata annak a történésznek, aki ezt

ma teszi." Ennek a nagy feladatnak a kapcsán a történeti valóságot hozzuk elõtérbe és a hazugság nyomását szüntetjük meg, úgyhogy aztán szabadon nézhetünk szembe a ránk lesõ veszélyekkel.

Richard E. Harwood.

2. Német zsidópolitika a II. vh. elõtt

Adolf Hitler Németországa, joggal vagy jogtalanul abból indult ki, hogy a zsidók nem törvénytisztelõk és a népközösség mohó és tulajdonra koncentráló elemei. Azonkívül a kulturális dekadencia hajtóerõi. Mindezt a német népre nézve nagyon egészségtelennek tartotta, mivel a Weimari köztársaság idején (1919-1933) a zsidók nagyon nagy hatalomra tettek szert és nagy befolyásuk volt a jog, a pénzügyek, a sajtó, a médiák, a film és a színház terén, pedig csak a német lakosság 0.5%-át tették ki. A tény, hogy Marx Károly zsidó volt, és az, hogy a Rosa Luxemburg és Karl Liebknecht típusú zsidók szerepe a német forradalmi mozgalmakban meghatározó jelentõségû volt, hozzájárult ahhoz, hogy a nácikat a zsidók hatalmas nemzetközi szerepérõl és kommunista irányzatairól meggyõzze.

Hogy a németeknek ez az álláspontja a zsidókkal szemben helyes vagy helytelen volt, vagy hogy a törvényes lépések ezekkel szemben jogos vagy jogtalan volt, itt nem képezi vita tárgyát. Mi kizárólag azzal a ténnyel foglalkozunk itt, hogy a nácik számára ennek a problémának a megoldása abból állott, hogy a zsidók befolyását a nemzet többi részeire csökkentse, részben törvények útján, elsõsorban és mindenekelõtt azonban azzal, hogy kivándorlásra bátorítsa õket fel. 1939-ig a német zsidók nagy része kivándorolt, mindannyian vagyonuk nagy részével egyetemben. Sohasem és semmilyen módon nem terveztek a náci vezetõk a zsidókkal szemben népgyilkosságot.

Zsidók a kivándorlást 'megsemmisítésnek' nevezték.

Nagyon jelentõs, hogy bizonyos zsidók nagyon gyorsan úgy határoztak, hogy ezt a belpolitikát megsemmisítésnek nevezzék. 1936-ban Lion Furchtwanglernek megjelent egy németellenes propagandakönyve: 'A sárga folt: 500 000 német zsidó kiirtása' címen (Párizs, 1936), és ez ennek tipikus példája. A valósággal ellentétben az elsõ oldaltól kezdve a zsidók megsemmisítésérõl beszél, és a kivándorlást a német zsidók 'fizikai megsemmisítésének' nevezi. Éppúgy, a náci koncentrációstáborokat a népirtás lehetõ eszközeinek tekinti és itt különösen arról a Dachauban internált 100 zsidóról esik szó, akikbõl 60 már 1933 óta ott volt. Egy másik példa a német-zsidó kommunista, Hans Beimler mûve: 'Négy hét Hitler halálos kutyái karmában: A náci haláltábor, Dachau', amelyet 1933 elején New-Yorkban adták ki. Beimlert marxista kapcsolatai miatt tartóztatták le, de már 3 hónap múlva szabadon engedték. Õ állítja, hogy Dachau haláltábor volt. Az NDK hû kommunistáknak a Hans-Beimler rendet adta jutalmul.

Az a tény, hogy fajilag vagy politikailag elfogult személyek náciellenes népirtáspropagandát már olyan korai idõkben terjesztettek, egy szellemileg független olvasóban óvatosságot kell hogy ébresszen, ha ilyen történeteket hall a háború idejébõl. A zsidó kivándorlás bátorítását nem szabad a háború elõtti koncentrációstáborok céljával összekeverni. Ezeket arra használtak, hogy politikai ellenfeleket és bomlasztókat - elsõsorban liberálisokat, szociáldemokratákat és kommunistákat internáljanak, melyek közül néhányan zsidók voltak, mint pl. Hans Beimler. A Szovjetunió rabszolgasorban tartott milliói mellett a német koncentrációs táborok lakóinak száma igen csekély volt.

Reitlinger szerint 1934 és 1938 között 20000 körül mozgott és a zsidók száma 3000 alatt. (Az SS - Egy nemzet alibije (Alibi einer Nation) London, 1956, 253 oldal).

A cionista politika vizsgálata

A nácik kivándorlási politikája nem mindig irányult negatív értelemben a kiutasításra, hanem a modern cionizmus alapelemeivel volt összhangban. A 20. század politikai cionizmusának alapítója, Theodor Herzl, eredetileg Madagaszkárt választotta ki a zsidók közös hazájának. Ezt a lehetõséget a nácik komolyan tanulmányozták. A nemzeti szocialista párt egyik fõ tervévé tették és egy pártbrossúrában így is fogalmazták meg a célt. Ez azt jelenti, hogy Izrael újjászületése zsidó államként nem akceptálható, mivel ebbõl örökös háború állna elõ az arab világgal, amely emiatt szétszakadna. Ez állt elõ ma. Eredetileg nem a németek javasoltak a zsidók kivándorlását Madagaszkárra, hanem a lengyel kormány fontolta meg a tervet a saját zsidó lakosságát illetõleg. és 1937-ben Michael Lepeckit zsidó képviselõk kíséretében Madagaszkárra küldték, hogy ott vizsgálják meg ezt a tervet.

A nácik 1938-ban a Schacht tervvel kapcsolatban hoztak elsõ javaslataikat a Madagaszkár megoldásra. Göring javaslatára Hitler beleegyezett abba, hogy a német birodalmi bank elnökét, Dr. Hjalmar Schachtot Lord Bearsted és a New-Yorki Mr. Rublee zsidó képviselõkkel való tárgyalásra Londonba küldje. (Reitlinger, a végmegoldás, London 1953, 20. oldal). A terv abból állott, hogy a német zsidók vagyonát egy nemzetközi kölcsön biztonságát szavatolandó befagyasztották volna, hogy a zsidó kivándorlást Palesztinába lehetõvé tegyék. Schacht 1939 január 2-án tett a tervrõl Hitlernek jelentést Berchtesgadenban. A terv nem valósult meg, mert a britek a finanszírozás feltételeivel nem értettek egyet. Göring 1938 novemberében egy gyûlésen ismertette a tervet, ahol ismertette, hogy Hitler a zsidók Madagaszkárra való kitelepítését tervezi. (ugyanott, 21. oldal). Decemberben a francia külügyminiszter, Georges Bonnet elmondta Ribbentropnak, hogy a francia kormány szintén 10 ezer zsidó kivándorlását tervezi Madagaszkárra.

Schacht 1938-as Palesztina javaslata elõtt már 1935-ben folytak megbeszélések azzal a céllal, hogy a német zsidók más Európai országokba vándoroljanak ki. Ezek a terveknek a csúcspontja 1938 júliusában az Eviani konferencia volt, de 1939-ben a zsidók Madagaszkári kivándorlása lépett elõtérbe. Tény az is, hogy Helmut Wohltat a német külügyi hivataltól Londonban folytatott tárgyalásokat egy korlátozott méretû zsidó kivándorlásról Rhodeziába és Brit Guineába. Amikor azonban Göring 1939 január 24-én a birodalmi belügyminiszternek, Frick úrnak megírta, hogy egy központi zsidó kivándorlási hivatal megalapítását elrendeli és Heydrichet a birodalmi biztonsági fõhivatalból azzal bízza meg, hogy a zsidó problémát 'kivándorlás és kiürítés' eszközeivel oldja meg, akkor kezdték meg a Madagaszkár tervet komolyan megvizsgálni.

A német birodalmi kormány állandó fáradozása a zsidók eltávolítása érdekében a német birodalomból abban csúcsosodott, hogy a német birodalom 600 000 zsidó lakosából 400 000 kivándorolt, Ausztria és Csehszlovákia zsidó lakosaiból pedig 480 000, ami ott jó közelítéssel a teljes zsidó lakosságnak felelt meg. Ez utóbbi a Berlini, Bécsi és Prágai zsidó kivándorlási hivatalokon keresztül folyt le. Ezeket Adolf Eichmann, a zsidó kérdés tanulmányozására felállított iroda vezetõje rendezte be. A németeknek abban az esetben aggodalmat okozott, hogy Eichmann Ausztriában kiképzõtábort rendezett be, ahol fiatal zsidóknak mezõgazdasági ismereteket oktattak, hogy késõbb õket Palesztinába csempésszék. (Manvell és Fraenkel, SS és Gestapo, 6. oldal). Ha Hitlernek a legcsekélyebb szándékában állott volna a zsidókat megsemmisíteni, akkor miért hagyta,

hogy több mint 800 000 tulajdonának nagy részével egyetemben a birodalom területét elhagyja, avagy miért foglalkozott volna a Madagaszkár tervvel? Azt is fogjuk a késõbbiekben látni, hogy ezenkívül a kivándorlási politika még a háború idején is meggondolás tárgyát képezte. Mindenek elõtt azonban a Madagaszkár terv, amelyet Eichmann 1940-ben Franciaország eleste után a francia gyarmatügyi minisztérium szakértõivel megbeszélt, amikor ennek a gyarmatnak az átadása ehhez egy gyakorlati javaslat volt.

3. Német zsidópolitika a II. vh. kitörése után

A háború kitörése után a zsidók helyzete lényegesen megváltozott. Nem nagyon ismert, hogy a világ zsidósága önmagát a második világháború idején háborús félnek nevezte és ezzel a németeknek nemzetközi törvények értelmében joga volt a zsidókat, mint egy ellenséges hatalom polgárait internálni. 1939 szeptember 5-én a legfelsõ cionista vezetõ, Chaim Weizman a világ zsidóságának a nevében Németországnak háborút üzent, amennyiben kinyilvánította, hogy 'a zsidók Nagybritannia oldalán állnak és a demokraták oldalán fognak harcolni. ... A zsidó ügynökség kész azonnal a zsidó emberanyag és technikai lehetõségek valamint segítség használatáról megállapodásokat kötni.' (Jewish Chronicle (zsidó krónika) 1939 szeptember 8-án).

Ellenséges külföldiek bezárása

Ezzel minden zsidó a német birodalom ellenségeinek segítõ erõként volt kinyilvánítva, és ezért kezdte Himmler és Heydrich a lefogatásokat. Fontos itt megjegyezni, hogy az Egyesült Államok és Kanada még azelõtt japán állampolgárokat és japán származású állampolgárokat börtönszerû táborokba internálták, mielõtt a németek az európai zsidókkal szemben ugyanazokat a biztonsági rendelkezéseket alkalmazták volna. Ezenfelül a japán származású amerikaiak esetében nem létezett egy, Weizmanéhoz hasonló illoyalitási nyilatkozat. A búr háborúk idején a britek is internáltak búr asszonyokat és gyerekeket anélkül, hogy valaki is megvádolta volna õket, hogy a búrokat akarattal kiirtották.

A zsidók internálása a meghódított területeken a német álláspont szerint két célt szolgált. Az elsõ a nyugtalanság és forradalmak megelõzése. Himmler 1942 október 11-én Mussolini tudomására hozta, hogy a német politika a zsidókkal szemben német biztonsági meggondolások miatt megváltozott. Arról panaszkodott, hogy a megszállt területeken zsidók ezrei folytatnak partizánháborút, szabotázsakciókat követnek el és kémkednek. Ezt az álláspontját egy hivatalos szovjet információ megerõsíti, mégpedig a Raymond Arthur Daviesnek adott, amely szerint a megszállott területeken nem kevesebb mint 35 000 zsidó viselt Tito partizánháborújában háborút. Ennek következményeként szállították a zsidókat zárt területekre valamint Németországi internálótáborokba, és 1941 márciusa után a lengyelországi Generalgouvernment területére.

Ahogy a háború haladt, a politika abba az irányba fejlõdött, hogy az internált zsidók munkaerejét a fegyveripar számára hasznosítsák. A munkaerõprobléma nagyon fontos, ha az állítólagos megsemmisítési politikára gondolunk, mert az utóbbi egyedül logikai okokból a munkaerõ, idõ és energia értelmetlen fecsérlését jelentené éppen akkor, amikor egy kétfrontos háborúban harcoltak a túlélésért. Biztos, hogy a zsidó kényszermunka gondolata Oroszország megtámadása után elõtérbe lépett a kivándorlással szemben.

Hitler és Horthy Miklós 1943 április 17-i megbeszélésének protokolljából nyilvánvaló, hogy Hitler Horthyt személyesen kérte, 100 000 magyar zsidót a Luftwaffe (légierõ)

'üldözõ-vadász-program'-jának támogatására rendelkezésre bocsátani, éspedig akkor, amikor Németország levegõbõl való bombázása megerõsödött.(Reitlinger, A végmegoldás, Berlin, 1956, 478. oldal). Ez akkor történt, amikor a németek állítólag már a zsidókat megsemmisítettek, de Hitler kérése világosan mutatja annak a sürgõsségét, hogy a munkaerõk számát megnöveljék.

Ezzel a programmal egyhangban lettek a koncentrációstáborok iparvidékek. Minden táborban, ahol zsidók vagy egyéb nemzetekhez tartozó egyének voltak internálva, voltak német ipartelepek- a Buna Gumigyár Bergen-Belsenben, a Siemens elektronikacég Ravensbrückben, az IG Farben Industrie Auschwitzban. Sok esetben a munkáért ún. táborpénzben fizettek, amelyért az internáltak élelmiszert vásárolhattak a tábor üzleteiben. A németek megpróbáltak az internálótáborokból a lehetõ legnagyobb teljesítményt kihozni, amely teljes ellentétben áll valamiféle megsemmisítési tervvel. Az SS gazdasági és szervezõhivatal, amelyet Oswald Pohl vezetett, feladata volt, hogy a koncentrációstáborok a legnagyobb ipari termelõkké váltak.

A kivándorlás még mindig elõnyben van.

Figyelemreméltó tény, hogy a nácik a kivándorlási politikat még jóval a háború kezdete után is támogattak. Franciaország meghódítása 1940-ben lehetõvé tette a Birodalmi kormánynak, hogy komoly tárgyalásokat kezdjenek a franciákkal abból a célból, hogy az európai zsidóságot Madagaszkárba vándoroltassák ki. Luther külügyi államtitkár 1942-bõl keltezett memoranduma hozza nyilvánosságra, hogy a tárgyalásokat õ vezette 1940 júliusa és novembere között, és hogy azokat a franciák fejezték be. Luther osztályának egy 1940. aug. 15-i körlevele mutatja, hogy ennek a német tervnek a részleteit Adolf Eichmann dolgozta ki, mivel az õ helyettese, Dennecker írta alá. Eichmannt augusztusban bízták meg, a terv részleteinek a kidolgozására és Dannecker feladata volt, az ehhez szükséges vizsgálatokat Madagaszkárról a francia gyarmatügyi minisztériumban beszerezni. (Reitlinger, A végmegoldás, 77. oldal). az 1940 augusztus 15. elõtti javaslatok célja az volt, hogy egy európai bankkonzorcium 4 millió zsidó kivándorlását egy fázisprogrammal finanszírozza.

Luther 1942-es memoranduma mutatja, hogy Heydrich Himmler beleegyezését ehhez a programhoz 1942 augusztusának végén megkapta és ezt a tervet Göringnek terjesztette elõ. A tervben Hitler egyetértése 1942 június 17-e elõttrõl is benne volt, mivel az õ tolmácsa, Schmidt, Hitler megjegyzését Mussolininak lefordította, hogy 'Madagaszkáron egy Izrael államot lehetne alapítani'.

Noha a francia fél 1940 decemberében a Madagaszkárról folyó tárgyalásokat befejezte, Poliakov, a World Centre of Contemporary Jewish Documentation (Az idõszerû zsidó dokumentáció világközpontja) igazgatója elismeri Párizsban, hogy a német fél ezt a tervet továbbra is figyelemmel kísérte és Eichmann még 1941 után is foglalkozott vele. A háború folytatódása, elsõsorban az Oroszországi invázió miatt azonban a terv kivitelezhetetlenné vált és 1942 február 10-en azt jelentették a külügyi hivatalnak, hogy a tervet ideiglenesen feladják.

Ez az utasítás, melyet Rademacher átküldött a külügyi hivatalhoz, azért különlegesen fontos, mert megmutatja, hogy a 'végmegoldás' kifejezés csak a zsidók kitelepítését tekintette céljának, és ezért a zsidók átszállítása a keleti gettókba és a koncentrációs táborokba, mint pl. Auschwitzba nem volt más, mint a kitelepítés irányának a megváltoztatása. Az utasítás így hangzott: 'A Szovjetunióval való harc más lehetõségeket

teremtett a kitelepítésre. Ezért határozta el a vezér, hogy a zsidókat nem Madagaszkárra telepíti ki, hanem keletre. Madagaszkárt ezért a következõkben nem kell a végmegoldás szempontjából figyelembe venni.' (Reitlinger, ugyanott, 79 oldal).

Ennek a kitelepítésnek a részleteit egy hónappal korábban fektették le a Wannsee konferencián, amelyet a továbbiakban vizsgálunk meg.

Reitlinger és Poliakov azt állítják teljesen megalapozatlanul, hogy mivel a Madagaszkár terv nem megvalósítható, a németek így szükségszerûen a 'megsemmisítésre' gondoltak. Viszont egy hónappal késõbb, 1942 március 7-én Goebbels egy memorandumot ír a Madagaszkár terv javára (Manvell és Fraenkel, Dr. Goebbels, London, 1960, 165. oldal). A közbensõ idõt illetõen azonban egyetértett azzal, hogy a zsidókat keletre telepítik. Goebbels késõbbi memorandumai hangsúlyozzák a keleti (azaz a lengyelországi Generalgouvernemantba) áttelepítés fontosságát és különösen az ottani kényszermunka fontosságát emelik ki. Miután az áttelepítés politikája elindult, a zsidó munkaerõ kihasználása a terv lényeges eleme volt. Az elõzõekben mondottak rávilágítanak, hogy a végmegoldás szót mind Madagaszkárra mind a keleti területekre alkalmaztak és az a zsidók deportációját (áttelepítését) jelentette.

Még 1944 májusában is hajlandók voltak a németek egy millió zsidó kivándorlását engedélyezni. Errõl a javaslatról írt Alexander Weisberg, az ismert szovjet-zsidó tudós, akit a sztálini tisztogatás során deportáltak, könyvében: (Joel Brand története, Köln, 1956). Weisberg, aki a háború idején Krakkóban volt, pedig abból indult ki, hogy õt a németek koncentrációstáborba fogjak zárni, elmondja, hogy Himmler személyes utasítására Eichmann Budapest zsidóságának elöljáróját, Joel Brandot Isztambulba küldte, hogy a szövetségeseknek fölajánlja, hogy egy millió zsidó kiutazását a háború kellõs középén megengedik. Ha az ember a 'megsemmisítés-íróknak' hinne, akkor 1944 májusában aligha lett volna még 1 millió zsidó életben. A Gestapó bevallotta, hogy az ezáltal elõálló szállítási probléma a német haderõ forrásait nagyon megterhelné, de megengednék a kitelepítést, ha azért 10 000 teherkocsit kapnának, melyeket kizárólag az orosz fronton használnának. Sajnos a terv nem valósult meg, mert a britek azt hittek, hogy Brand veszélyes náci kém és Kairóban börtönbe zárták, míg a sajtó az ajánlatot veszélyes náci trükk-ként kezelte. Míg Churchill nyilvánosan panaszkodott a magyarországi zsidók kezelése miatt, mondván, hogy 'ez a legnagyobb és legszörnyûbb bûntett, amely a világtörténelemben lejátszódik', de elmondta Chaim Weizmannnak, hogy az ajánlat elfogadása árulás lenne orosz szövetségesei ellen. Bár a terv direkt nem valósult meg, mégis világosan mutatta, hogy valaki, aki 'teljes megsemmisítést' tervez, egy millió zsidó kivándorlását nem engedné meg és világosan mutatja, hogy mekkora fontosságot tulajdonítottak a németek a háborúnak.

4. A népesség és a kivándorlás

A zsidó lakosságról nincsenek mindenütt részletes statisztikák. A különbözõ országok adatai rendkívüli módon különböznek egymástól, és arról sincsenek adatok, hogy 1939-1945 között hány zsidót deportáltak és internáltak. Amennyi megbízható statisztikai adat létezik, különösen azok az adatok, amelyek a kivándorlással foglalkoznak, azok elégségesek ahhoz, hogy megmutassák, hogy a 6 millió zsidónak még egy tört részét sem lehetett volna megsemmisíteni.

Elsõsorban akkor nem lehet ezt a számadatot elhinni, ha Európa zsidó lakosságának számát megvizsgáljuk. Chambers Encyclopedia (Lexikon) szerint Európában a háború elõtt 6 500 000 zsidó élt. Világos, hogy a 6 millió azt jelentené, hogy szinte mindet megölték. De a Baseli Hírek, egy semleges svájci újság, amelyik zsidó statisztikai adatokat használ, írja, hogy 1933 és 1945 között 1 500 000 zsidó Angliába, Svédországba, Spanyolországba, Portugáliába, Ausztráliába, Kínába, Indiába, Palesztinába és az USA-ba vándorolt ki. Ezt a számot Bruno Blau, zsidó újságíró megerõsíti, mivel õ ugyanezt a számot hozza nyilvánosságra a New-Yorki Aufbau (Felépítés) címû zsidó újságban. Ebbõl a 1.5 millióból 1939-ig 400 ezren jöttek Németországból. Ezt a számot az 'Organ of World Jewish Congress' (Zsidó Világkongresszus) megerõsíti "Egység a szétszórtságban" címû mûvében, (377 oldal), amely elmondja, hogy a német zsidók többségének sikerült Németországot a háború kitörése elõtt elhagyni. A birodalmi zsidók mellett a 280 ezer ausztriai zsidóból 220 ezer vándorolt ki 1939 szeptemberéig. 1939 márciusa után a prágai zsidó kivándorlási hivatal 260 ezer zsidó kivándorlását regisztrálta a korábbi Csehszlovákiából. Lengyelországból körülbelül 500 ezer vándorolt ki a háború kezdete elõtt. Ezek a számok azt jelentik, hogy a kivándorlók száma a többi Európai országból (Franciaország, Hollandia, Olaszország, Keleteurópa) kb. 120 ezerre tehetõ.

A zsidó kivándorlás a háború elõtt és közben lecsökkenti az európai zsidók számát kb. 5 millióra. Ezekhez hozzá kell adni azoknak a zsidóknak a számát, akik 1939 után a Szovjetunióba menekültek és ott a német támadóknak elérhetetlenek. Lejjebb megmutatjuk, hogy ezeknek a többsége, több mint 1 millió 250 ezer Lengyelországból származott. De a lengyel zsidóktól eltekintve Reitlinger bevallja, hogy 300 ezer más európai zsidó is 1939 és 1941 között szovjet területre menekült. Ez a Szovjetunióba menekült zsidók számát 1 550 ezerre emeli. A Colliers Magazinban 1945-ben Freiling Foster ugyan 2 millió 200 ezer Szovjetunióba menekült zsidóról ír, de a mi csekélyebb közelítésünk biztos pontosabb.

Így csökkenti az európai kivándorlás a német befolyási területen elõ zsidók számát 3 millió 450 ezerre. Ezekbõl le kell vonnunk azoknak a számát, akik a semleges és szövetséges országokban éltek és ezért nem voltak a háború következményeinek kitéve. Az 1942-i World Almanac (594. oldal) szerint Gibraltárban, Angliában, Portugáliában, Svédországban, Svájcban, Írországban és Törökországban a zsidók száma 413 128 volt.

Három millió zsidó Európában.

A három milliós szám a németek által elfoglalt területeken olyan pontos, amilyen pontosságot a rendelkezésre álló statisztikák a kivándorlásról megengednek. Körülbelül ugyanazt a számot lehet egy más módon levonni, ha azokat a statisztikákat vizsgáljuk meg, amelyek a német birodalom által elfoglalt területeken a zsidó lakosságról készültek. Az 1939 után a Szovjetunióba kivándorolt zsidók több mint fele származik Lengyelországból. Állítólag a Lengyelország elleni háború további 3 millió zsidót hozott a német befolyás területére és hogy csaknem a teljes lengyelországi zsidó lakosságot megsemmisítették. Ez jelentõs ténybeli tévedés. Az 1931-i Lengyelországi népszámlálás szerint a zsidók száma 2 732 600 volt (Reitlinger, A végmegoldás, 36. oldal). Reitlinger aztán végül bevallja, hogy abból legalább 1 179 000 az 1939 õszén az oroszok által elfoglalt területen tartózkodott. Abból a német támadás után kb. 1 milliót az Ural mögé és Délszibériába evakuáltak (Reitlinger, ugyanott, 50. oldal.). Mint már említettük, 500 ezer zsidó a háború elõtt kivándorolt Lengyelországból. Még Raymond Arthur, az újságíró, aki a háborút a Szovjetunióban töltötte, megállapította, hogy kb. 250 ezer zsidó vándorolt ki a németek által elfoglalt Lengyelországból és ezek szétszóródtak a különbözõ orosz

vidékekre. (Odüsszea a poklon át New-York 1946). Ha ezeket a számokat a kiindulási számból, 2 732 000-bõl kivonjuk, akkor 1939 végen nem lehetett 1 100 000-nél több lengyelországi zsidó a német megszállási területen. (A müncheni történeti intézet bizonylata szerint 1956, 80. oldal).

Ehhez a számhoz kell a birodalomban, Ausztriában, Cseh-Morvaország és Szlovákiában maradt zsidók számát, 360 ezret hozzáadni. A 320 ezer franciaországi zsidóból, akiket a nürnbergi tárgyaláson a vád képviselt, a vádló szerint 120 ezer kivándorolt. Reitlinger ezt a számot 50 ezerre taksálja. Úgyhogy 2 millió zsidónál kevesebb maradt náci uralom alatt. A skandináv országokból kevesen vándoroltak ki és Bulgáriából senki. Hogyha ehhez a Hollandiai (140 000), Belgiumi (40000), Olaszországi (50 000), Jugoszláviai (55000), Magyarországi (386 000) és Romániai (725 000) zsidók számát hozzáadjuk, akkor egy szám jön ki, amely a 3 milliót csekély mértékben meghaladja. Ez a többlet úgy áll elõ, hogy az utóbbi számok háború elõtti becslések, amelyekben a kivándorlási adatok még nincsenek benne, és az ezekbõl az országokból kb. 120 ezerre tehetõ. Ez az ellenpróba így aláhúzza, hogy kb. 3 millió zsidó volt német megszállás alatt.

Az orosz zsidókat evakuáltak

Az oroszországi zsidók számáról nincsenek pontos adatok és ezért képezik ezek jelentõs túlzások alapját. Jacob Leszczynsky, a zsidó statisztikus elmondja, hogy a késõbb német megszállás alá került orosz területen, azaz Nyugat-Oroszországban 2 100 100 zsidó élt. Ehhez jön kb. 260 000, akik a balti államokban, Észtország, Lettország és Litvániában éltek. Louis Levine, az amerikai zsidó bizottság Oroszország megsegítésére nevû szervezet elnöke adatai alapján, aki a háború után egy Oroszországi körutazást tett és onnan tett jelentést a zsidók helyzetérõl, a zsidók többségét a német támadás után a keleti részbe evakuáltak. 1946 október 30-án Chicagóban elmondta, hogy a háború kezdeten a zsidók voltak az elsõk, akiket a hitlerista betolakodók által veszélyeztetett Nyugatoroszországból evakuáltak. Így mentettek meg 2 millió zsidót. Ezt a nagy számot a zsidó újságíró, Daniel Bergelsohn is igazolja, aki az 'Ainikeit' (Egység) c. újságban Moszkvában 1942 december 5-én azt írja, hogy 'Az evakuálásnak köszönhetõen az Ukrajnai Litvánia, Lettországi és Fehéroroszországi zsidók nagy része (80%) megmenekült'. Reitlinger véleménye egyezik Josef Schechtmann zsidó szakember véleményével, aki bevallja, hogy sokat evakuáltak. Õ az oroszországi és a balti államokban élõ zsidók számát magasabbra teszi: 650 000 és 850 000 közöttire. (Reitlinger, A végmegoldás, 499. oldal). Azok közül a zsidók közül, akik a németek által elfoglalt területen maradtak, be fogjuk bizonyítani, hogy maximum 100 000 embert végeztek ki a németek mint bolsevik komisszárt illetve partizánt. Ezzel szemben a partizánok azt állítják, hogy õk ennél ötször több német katonát végeztek ki.
Hat millió nem igaz, mondja a semleges Svájc

Ezért világos, hogy a németek nem ellenõriztek hat millió zsidót, így nem is végeztek ki ennyit. A Szovjetuniót kivéve a nácik által elfoglalt Európában a kivándorlás után 3 millió körül volt a zsidók száma, akiknek csak egy részét internálták. Ahhoz, hogy az állítólagos 6 millió fele kijöjjön, minden Európában élõ zsidót el kellett volna pusztítani. Ismert tény, hogy 1945 után nagyszámú zsidó volt Európában életben. Philipp Friedman írja ('Their Brother's Keeper', New York, 1957, 13. oldal), hogy legalább 1 millió zsidó kiszabadult a szörnyû náci pokolból, mit a Jewish Joint Distribution Committee hivatalos számadata 1 559 600 fõ. Ez azt jelenti, hogy ha az utolsót tekintjük korrektnak, akkor a háború zsidó áldozatainak a száma az 1 500 000-et nem haladja meg. Ugyanerre a következtetésre jutott az elismert svájci újság 'Baseler Nachrichten'. 1946 július 13-án írja a 'mekkora a zsidó áldozatok száma' címû cikkében, hogy egyedül a lakosság száma és a kivándorlási adatok

alapján a veszteség 1 500 000 alatt kell hogy legyen. Késõbb azonban bebizonyítjuk, hogy ez a szám ennél lényegesen kisebb, mivel a Baseler Nachrichten is a Jewish Joint Distribution Committee számait, az 1 559 600 fõt használta. Mi meg fogjuk mutatni, hogy több mint kétszer ennyi zsidó túlélõ nyújtott be általános jóvátételi követelést. Ez az információ még nem állt Svájcban 1946-ban rendelkezésre.

Lehetetlen a születési arány ilyen mérvû növekedése
A világ zsidó lakosságáról a háború után készített statisztika ad elméletünknek támadhatatlan bizonyítékot. A Világ-Almanach 1938-ban 15 588 259 -nak adja meg a világ zsidóságának számát. 1946 február 25-én a New-York Times a világ zsidóságának a számát 15 600 000 és 18 700 000 között adja meg. Ezek a számok lehetetlenné teszik, hogy a zsidó háborús veszteség több mint egy pár ezer legyen. Ha az 1938-as 15 500 000-bõl az állítólagos 6 000 000-t levonjuk, akkor 9 000 000 jön ki. A New-York Times számai akkor azt jelentenék, hogy a világ zsidó lakossága ebben a 10 évben 7 000 000 születést mondhat magáénak, azaz száma gyakorlatilag megduplázódott. Ez gyakorlatilag lehetetlen és nevetséges.

Ezert úgy tûnik, hogy a hiányzó '6 millió' nagy része kivándorlókból áll. Kivándorlók az Európai országokba, a Szovjetunióba és az USA-ba, a háború alatt és utána. 1945 után teljes hajók jöttek zsidó túlélõkkel megrakva illegálisan Palesztinába, akiknek a jövetele az akkori Brit kormánynak nagy nehézséget jelentett. Számuk olyan nagy volt, hogy a királyi elõírások nyomdája az 1946 november 5-én kiadott 19. számú nyomtatványában jövetelüket 'második exodus'-nak nevezte. Ezek a kivándorlók a világ minden tájáról voltak azok, akik a világ zsidó lakosainak a számát 1948-ban 15-18 millióra duzzasztottak. A legtöbbjük valószínûleg olyan kivándorló volt, aki az amerikai bevándorlási törvények figyelmen kívül hagyása miatt jött oda. 1963 aug. 16-án Izrael akkori elnöke, David Ben Gurion elmondta, hogy az USA-nak hivatalos adatai szerint 5.6 millió zsidó lakosa van, de a tényleges szám 9 millióra becsülve sem túl magas. (Deutsches Wochenblatt (német Hetilap), 1973, november 23). Ennek a magas számnak a magyarázata a Readers Digest 1957 januári számában Albert Maisal tollából olvasható: 'Our newest Americans' = legújabb amerikaiaink címmel, mégpedig az, hogy a II. vh után az amerikai elnök elrendelte, hogy az egész bevándorlóhányad 90%-át közép és keleteurópai gyökeret vesztett embereknek adják.

Ezen az oldalon az amerikai zsidó hetilap New-Yorkból, az 'Aufbau' címûbõl 1972 június 16-án halotti hirdetések százait mellékeli, amelyek azt mutatják, hogy a zsidó bevándorlók az USA-ban rögtön nevet változtattak. Régi európai nevük zárójelben jelenik meg. Egy példa: Arthur Kingsley (régen Dr. Königsberger Frankfurt/Main-ból). Lehet hogy néhány, vagy akár az összes ilyen 'meghalt nevû' bevándorló a hiányzó 6 millióba szintén bele lett számolva?

5. A hat millió: Bizonyítás iratokkal

Az eddig elmondottakból úgy tûnik, hogy a hat millió sok be nem bizonyított becslésbõl kialakított kompromisszum. Egyetlen hihetõ bizonyító irat sem létezik. Néha a témáról irkálók leviszik ezt a számot, hogy ezzel lefegyverzõ módon hihetõbbnek tûnjenek. A liverpooli Lord Russel például a 'The Scourge of Swastika = A horogkereszt szelleme', (London, 1954) c. könyvében írja, hogy 'nem kevesebb mint 5.4 millió zsidó' halt meg német koncentrációs táborokban; ezzel elégíti ki saját magát, hogy egy számot nevez meg az állítólagos 6 millió és a szintén állítólagos 4 millió között. De bevallja, hogy a tényleges

szám sohasem lesz ismert. Ha ez így van, akkor felmerül a kérdés, hogy õ hogyan jut erre a 'nem kevesebb mint 5 milliós' számra. A zsidó Joint Distribution Committee az 5 012 000-as számot helyezi elõnybe, de a 'zsidószakértõ', Reitlinger egy 4 192 200-as számot részesít elõnyben a hiányzó zsidók számának megjelölésére, akikrõl felteszi, hogy egyharmaduk természetes halállal halt meg. Ezzel az 'akarattal megsemmisített' zsidók száma 2 796 000-ra csökkenne. Ezzel szemben az 1948-as genfi zsidó világkongresszus New-Yorki résztvevõje, Mr. M. Perlzweig egy sajtókonferencián hozza a hallgatók tudomására, hogy ' a nemzeti szocializmus és a fasizmus megsemmisítésének ára valójában 7 millió zsidó élete volt, akik a kegyetlen antiszemitizmus miatt vesztették életüket'.A sajtóban és más forrásokban ezt a számot gyakran 8 vagy 9 millióra növelik meg. Ahogy az elõzõ fejezetekbõl látszik, ezek a számadatok semmilyen fokon nem egyeznek meg a valósággal, hanem valójában nevetségesek.

Fantasztikus túlzások

Amennyire ismert, az elsõ vádakat a németek ellen a zsidókon elkövetett tömeggyilkosságok miatt a háború idején elõször a lengyel zsidó, Rafael Lemkin hozta könyvében: 'Axis Ruled in Occupied Europe = A tengelyhatalmak uralma az elfoglalt Európában' nyilvánosságra 1943-ban New-Yorkban. Valahogy ezzel összefüggésben volt õ az, aki az Egyesült Nemzetek ún. Népgyilkosság-konvencióját megalkotta, amely a 'fajelméletet' próbálja törvényellenessé tenni. Könyve állítja, hogy a nácik zsidók 'millióit' semmisítettek meg. Talán 6 milliót. Ez, már 1943-ban leírva azért lenne jelentõs, mert állítólag ez az akció 1942 nyarán kezdõdött el. Ilyen megsemmisítési arányt föltételezve a föld egész zsidó lakossága meg lett volna semmisítve.

A háború után a propaganda-becslések egyre magasabbak lettek. Kurt Gerstein, egy náci-ellenzéki, aki azt mondta magáról, hogy ellenzékként állt be az SS-be, francia vallatójának, Raymond Cartiernek elmondta, hogy tudja, hogy több mint 40 millió koncentrációs táborlakót elgázosítottak. Az elsõ aláírt vallomásában 1945 április 26-án lecsökkentette a számot 25 millióra, de a francia elhárításnak még ez a szám is túl hihetetlen volt, így a második aláírt vallomásában 1945 május 4-én Rottweilban a számot a 6 millióhoz közelítette, amely számot a nürnbergi perben is elõnyben részesítették. Gersteint 1936-ban bebörtönözték, mert postán küldözgetett furcsa leveleket. A két vallomás után felakasztotta magát a Párizsi Cherche Midi börtönben.

Gerstein azt állította, hogy háború alatt információkat küldött a zsidógyilkosságokról egy német bárón keresztül a svéd kormánynak. De érthetetlen okokból jelentését 'Az aktákhoz tettek és elfelejtettek'. Szintúgy elmondta, hogy õ 1942-ben a Berlini pápai nunciust az egész 'megsemmisítési program'-ról értesítette, az illetékes személy azonban csak azt mondta neki, hogy hagyja el a házat. A Gerstein vallomások tele vannak olyan állításokkal, hogy õ tanúja volt nagymértékû tömegelgázosításoknak, (pl. Belzecben 12 000 egyetlen napon), amellett a második vallomásában Hitler látogatásáról számol be 1942 június 6-án egy koncentrációs táborban, de ismert tény, hogy ez sohasem történt meg.

Gerstein fantasztikus túlzásai ahhoz járultak hozzá, hogy a tömeggyilkosságokról szóló állítások kétségesek lettek. Berlin evangélikus Püspöke, Dibelius a vallomásokat a hitelt nem érdemlõ kategóriába tette. (H. Rothfels, 'Szemtanújelentés a tömeges elgázosításról', a korabeli történet negyedéves füzetei, 1953). Az viszont hihetetlen tény, hogy a német szövetségi kormány 1955-ben a második Gerstein nyilatkozatot az iskolákban való szétosztásra kiadta.(A tömeges elgázosítás dokumentációja, Bonn, 1955). Abban azt magyarázzák el, hogy Dibelius Gersteinben különösen megbízott és hogy Gerstein

nyilatkozatai 'kétségkívül valódiak'. Ez egy tipikus példa arra, hogy milyen módon terjesztik az alaptalan vádat a nácik tömegmegsemmisítésére Németországban, és fõleg a fiatalságnak.

A '6 millió megsemmisített zsidó' történetét a nürnbergi per során Dr. Wilhelm Hoettl tanúvallomása alapján ismerték véglegesen el. Õ volt Eichmann segédje, de valójában egy furcsa személy volt az amerikai titkosszolgálat alkalmazásában, aki a háború után különféle könyveket írt Walter Hagen álnév alatt. Hoettl a szovjet kémszolgálatnak is dolgozott két Bécsi kivándorolt zsidóval, Ponger és Verber-el együtt, akik a nürnbergi pert megelõzõ vizsgálatok alatt amerikai tisztként voltak alkalmazva. Amellett figyelemre méltó, hogy ennek e több mint kétséges személynek, Hoettlnek a vallomása több mint hat millió zsidó megölésének egyetlen 'bizonyítékaként' lesz elfogadva. 1945 november 26-án eskü alatt vallotta, hogy hogy õ elõzõleg nem tudta, de Eichmann 1944 augusztusában elmesélte neki, hogy összesen 6 millió zsidót semmisítettek meg. Azt nem kell külön hangsúlyozni, hogy Eichmann ezt az õ pere alatt soha nem erõsítette meg. Hoettl a háború alatt amerikai kémként dolgozott, és sajátságos, hogy egész idõ alatt soha nem tett jelentést az amerikaiaknak a zsidók meggyilkolásáról, annak ellenére, hogy közvetlenül Heydrichhel és Eichmannal dolgozott együtt.

A bizonyítékok hiánya

Már az elején hangsúlyoznunk kell, hogy egyetlen írásos irat sem létezik, amely bebizonyítaná, hogy a németeknek szándékukban állott volna zsidókat ölni vagy akár egyetlen zsidót zsidósága miatt szándékosan megöltek volna.Poliakov és Wulf 'A harmadik Birodalom és a zsidók', dokumentumok és iratok (1955, Berlin) c. könyvben levõ iratokat a háború vége után zsaroltak ki olyan emberektõl mint Hoettl, Ohlendorf és Wisliceny, az utóbbit egy szovjet börtönben kínozták meg. Mivel semmiféle bizonyíték nem létezik, Poliakov kényszerítve érzi magát annak a leírására, hogy: 'az a három vagy négy ember, akiknek feladata a teljes megsemmisítés terveinek elkészítése volt, meghalt, és így semmiféle irat sem maradt meg.'. Ez természetesen nagyon praktikus. Természetesen mind a terv mint a három vagy négy emberrõl szóló ködös állítások az irkálók (Poliakov, Wulf) részérõl és teljesen bizonyíthatatlanok.

A megmaradt iratok semmiféle megsemmisítést nem említenek, azért állítják aztán a Poliakov és Reitlinger féle írók nekik kényelmes módon, hogy az ilyen parancsokat általában 'szóban' adták. Írott bizonyítékok hiányában abból indulnak ki, hogy a zsidók meggyilkolásának programja a Szovjetunió megtámadásakor 1941-ben készült el. Ennek elsõ fokát a szovjet zsidók meggyilkolása jelentette, egy állítás, melyrõl a késõbbiekben be fogjuk bizonyítani, hogy hamis. A további rész, úgy gondolják, 1942 márciusában kezdõdött az európai zsidók kitelepítésével és összegyûjtésükkel a lengyelországi Generalgouvernementben levõ táborokban, mint például a Krakkó melletti Auschwitzban, a hatalmas iparvidék mellett. A fantáziadús és alaptalan állítás egészében véve az, hogy az ide való szállítás, melyet Eichmann osztálya szervezett, a megérkezés utáni azonnali megsemmisítést a gázkamrákban jelentette.

Manvell és Fraenkel (Heinrich Himmler, London, 1965) szerint a megsemmisítési politika Hilter és Himmler közötti 'titkos megbeszéléseken' (118 oldal) lett lefektetve, de ennek bizonyításával adósaink maradnak. Reitlinger és Poliakov 'szóbeli utasításokról' elmélkednek, hozzátéve, hogy ezeken a megbeszéléseken más senki nem lehetett jelen és hogy ezekrõl írásbeli jegyzetek nem készültek. Ezek merõ kitalációk, hiszen egy szikrányi bizonyíték nincs arra, hogy ezeket a figyelemreméltó megbeszéléseket valaha is

megtartották volna. William Shirer könyvében, ' A harmadik birodalom tündöklése és bukása', amely általában éretlenségével és felelõtlenségével tûnik ki, szintén néma marad az írásbeli bizonyítékokat illetõen. Elmeséli, hogy Hitler állítólagos zsidómegsemmisítési parancsát 'soha papírra nem vetették', mert ilyen papírt soha sehol nem találtak. Ezt az állítólagos parancsot szóban adta ki Göringnek, Himmlernek és Heydrichnek akik azt aztán továbbadták. (1148. oldal).

A megsemmisítési mese 'bizonyításának' tipikus módja figyelhetõ meg Manvell és Fraenkel könyvében. Göring 1941 július 31-en Heydrichnak írt memorandumára hivatkoznak, aki a birodalmi biztonsági hivatal vezetõje volt Himmler helyetteseként. A fenti memorandum a következõképp kezdõdik: 'Az ön további feladata, a zsidókérdés kivándorlás és áttelepítés útján való megoldása, a lehetõ legjobb értelemben, a jelenlegi viszonyoknak megfelelõen...'. Heydrich további feladata itt ' a zsidókérdés teljes megoldása Európa német befolyás alatt álló részein' volt, amely, ahogy az írók bevallják, a zsidók összegyûjtése keleten volt, és az ezzel járó 'szervezési, pénzügyi és anyagellátási feladatok' megoldásából állt. A memorandum ezután egy további tervet követel a 'kívánt végmegoldás' elérésére, amely világosan az irat kezdetén megemlített kivándorlásra és áttelepítésre vonatkozik.

Sehol nem esik szó emberek megölésérõl, Manvell és Fraenkel biztosítanak minket, hogy a memorandum tartalma pontosan ezt jelenti. Természetesen a végmegoldás 'valóságos formáját' a teljes megoldással ellentétben 'Göring szóban adta tovább Heydrichnek'. (Ugyanott, 118. oldal). A furcsa ide-oda a szóbeli és írásbeli parancsok között természetesen nagyon gyanús.

A Wannsee-konferencia

A zsidók megsemmisítésének végsõ részleteit állítólag 1942 január 20-án a Berlini nagy Wannsee melletti konferencián, amelyet Heydrich vezetett, fektették le. (Poliakov, A harmadik birodalom és a zsidók, 129. oldal, Reitlinger, A végmegoldás, 95. oldal). Tisztviselõk vettek részt minden német minisztériumból, Müller és Eichmann képviselték a titkos államrendõrséget (Gestapó). Reitlinger, Manvell és Fraenkel ennek a konferenciának a napirendi pontjait tekintik gyõztes kártyalapjaikként, mert szerintük ezek bizonyítják, hogy létezett egy megsemmisítési terv. A valóság ezzel szemben az, hogy ilyesmirõl ott senki sem tett említést, és az írók ezt nyíltan be is ismerik. Manvell és Fraenkel ezt igen hiányosan ugyan de elmagyarázzák, amennyiben azt írják, hogy: 'a napirendi pontok szavainak tényleges jelentését és a napirendi pontokat a tisztviselõk sajátos nyelvezete és szóhasználata fedte el'. (Az összehasonlíthatatlan bûntény, London, 1967, 46. oldal). Ez azt jelenti, hogy õk a napirendet saját kívánságaik szerint értelmezik. Heydrich valójában azt mondta, hogy õt Göring megbízta a zsidókérdés megoldásával. A zsidó kivándorlás történetét még egyszer megismételte, megállapította, hogy a háború a Madagaszkár tervet kivitelezhetetlenné tette, és így folytatta: 'A kivándorlási program helyére most a zsidók keletre való áttelepítése lépett, mint egy lehetõ megoldás a vezér régebbi megbízásaival összhangban.'. Ennek a programnak az alapján a kitelepítettek munkaerejét kell hasznosítani. Mindez természetesen elég sötéten hangzik és az elrejtett állítás magját hordozza, hogy a zsidókat meg kell semmisíteni, de Rassinier professzor, egy Buchenwaldban internált francia ember, aki 'értékes munkát végzett annak érdekében, hogy a hat millió megölt zsidó történetet a mesék világába utaljuk', elmondja, hogy a memorandum valóban azt is mondja, amit kiolvasunk belõle, azaz a zsidó munkaerõ összegyûjtését a lengyel Generalgouvernement keleti gettóiban. Ott kellett volna aztán a háború után a nemzetközi tárgyalások végére várniuk, amelyek a jövõjüket eldöntik. Ez az

elhatározás született a Berlini Wannsee-konferencián. (Rassinier, a valódi Eichmann-per, 20. oldal). Manvell és Fraenkel nem bátortalanodnak el a bizonyítékok teljes hiányától. A Wannsee-konferencián- írjak- 'nem írtak közvetlenül gyilkosságról. Heydrich a keleti munkavégzés kifejezést részesítette elõnyben.' (Heinrich Himmler, 209. oldal). Hogy a keleti munkavégzést miért ne tekintsük tényleges munkavégzésnek, azt nem magyarázzák el.

Reitlinger és mások szerint számtalan gyilkossági parancs hangzott Himmler, Heydrich, Eichmann és a táborparancsnok, Höß között el 1942 következõ hónapjaiban, de ezekbõl magától értetõdõen 'egy sem maradt meg'.

Kicsavart szavak és alaptalan feltételezések

A gyilkossági terv írásbeli bizonyítékainak hiánya ahhoz a szokáshoz vezetett, hogy a meglevõ iratoknak más értelmet adtak. Pl. egy, az áttelepítésrõl szóló irat nem az áttelepítésrõl szól, hanem ügyesen leplezi a megsemmisítés szándékát. Manvell és Fraenkel azt állítják, hogy a megsemmisítés leplezésére különféle megnevezéseket vezettek be, úgymint 'kitelepítés', 'elszállítás' (ugyanott, 265. oldal). Így rendelnek szavakhoz más jelentést, ha azok túl kényelmetlenek nekik. Ez a mód vezet olyan a hihetetlen szélsõségekhez, mint amilyen pl. Heydrichnek a keleti munkabevetésre vonatkozó parancsainak értelmezése. Egy másik példa Himmler parancsára vonatkozik, amely a kiutasítottakat keletre küldi 'hogy õket ott megöljék'.(Ugyanott, 251. oldal). Mivel Reitlingernek éppen úgy nincs bizonyítéka, ugyanezt csinálja, azaz a Wannseei konferencia 'semmitmondó' szavairól azt állítja, hogy az egész nyilvánvaló, hogy 'egy egész faj lassú kiirtása volt a cél'. (ugyanott, 98. oldal).

Az írásos bizonyítékok egészének vizsgálata fontos, mert ez egy egész épületsorát leplezi le az elképzeléseknek és az alaptalan feltevéseknek, amelyekre ezt a megsemmisítési mesét építették. A németeknek rendkívüli hajlama van arra, hogy mindent a legkisebb részletekig papírra vessenek, de az SS-tõl és a Gestapótól zsákmányolt papírok ezrei között, a birodalmi biztonsági fõhivatal aktái között, Himmler fõhivatalának aktái között és Hitler saját parancsai között egyetlen sem akad, amely zsidók vagy bármely egyéb személy meggyilkolására adna parancsot. Mint késõbb látni fogjuk, ezt az információt a World Centre of Contemporary Jewish Documentation (A világ központi zsidó dokumentációs centruma) Tel Avivban tette közzé. Kísérletek, Himmler beszédeiben 'eldugott utalásokat' népgyilkolásra felfedezni, például az 1943-ban Poznanban az SS csoportvezetõk gyûlésen tartottban, éppúgy sikertelenek maradtak. A kivétel nélkül kényszer alatt született vallomásokat a nürnbergi perben a következõ fejezetben vizsgáljuk meg.

6. A Nürnbergi perek

A 'hat millió zsidó' története 1945 és 1949 között a német vezetõség pereinek során jogi látszatot kapott. Eljárások, amelyek a jogtörténet legszégyenletesebb komédiáinak bizonyultak. Ezeknek a pereknek az aljasságának pontos tanulmányozására, melyekrõl Montgomery tábornok azt mondta, hogy ma bûnnek számít háborút veszteni, jó néhány jogi mû olvasható, mi különösen a jelentõs angol jogász, F. J.P.Veale Advance to Barbarism (A barbárság felé, Marienburg kiadó, Würzburg) mûvére hívjuk fel az olvasó figyelmét.

A pereket elejétõl fogva jelentõs statisztikai tévedések alapján vezették. 1945 november 20-án Mr. Sydnei Alderman elmondta, hogy a németek által megszállt Európában 9 600 000 zsidó volt. Korábbi vizsgálataink megmutattak, hogy ez a szám ravaszul pontatlan. Ezt a számot úgy kapták meg hogy: 1. Az 1933-1945 közötti zsidó kivándorlást teljesen figyelmen kívül hagyták. 2. Azt a 2 000 000 oroszországi zsidót is hozzászámolták, akik sohasem voltak németek által megszállt területen.

Ugyanezt a hamis számot még egy kissé megnövelve 9 800 000-re állította Shalom Baron professzor az Eichmann per rendelkezésére.

Az állítólagos hat millió áldozat jelent meg elõször a nürnbergi per alapjaként és egy kis számjáték után a korabeli sajtó által 10 millióra vagy afölé felnagyítva jutott el nemzetközi ismertséghez és elismertséghez. Az viszont figyelemreméltó, hogy annak ellenére, hogy ez a szám 1945-ben hitelt kapott, de az 1961-es Eichmann perben már nem volt tartható. A jeruzsálemi törvényszék azon fáradozott, hogy a hat milliós szám ne kerüljön szóba és a vád képviselõje, Gideon Hausner egyszerûen 'néhány millióról' beszélt.

A jogi alaptételek figyelmen kívül hagyása

Ha valaki azt gondolná, hogy a zsidók meggyilkolását Nürnbergben 'bebizonyították', akkor meg kell elõbb gondolnia, hogy miféle perekrõl van szó, hiszen ezek minden jogi alaptételt teljes mértékben figyelmen kívül hagytak. A vádlók voltak egy személyben vádlók, bírók és hóhérok: a 'bûnösség' az elsõ pillanattól kezdve bizonyítottnak volt elfogadva. (A bírók között természetesen oroszok is voltak, akiknek számtalan bûntette, többek között 15 000 lengyel tiszt meggyilkolása a Katyni erdõben, Szmolenszk mellett, kiderült. A szovjet vádló megpróbálta ezt a bûntettet a német vádlottakra kenni). Nürnbergben az ítéletet ex post facto, azaz ítélet anélkül, hogy a tett elkövetése idején arra érvényes büntetõtörvény létezett volna - hoztak meg. Amellett embereket olyan 'bûnök' miatt ítéltek meg, amely tetteket azután nyilvánítottak bûntetté, miután a vádlott - állítólag- elkövette azt. Addig az volt a legfõbb jogi alaptétel, hogy egy személyt csak olyan tettért lehet felelõsségre vonni, amelyre az elkövetés helyén és idejében törvény volt érvényben. 'Nulla Poena Sine Lege' = nincs büntetés törvény nélkül.

A brit jogi tanítás által kifejlesztett bizonyítási szabályokat, amelyeket évszázadok alatt fejlesztettek ki azzal a céllal, hogy a bizonyítás során a valósághoz a lehetõ legjobb közelítéssel jussanak el, Nürnbergben teljesen figyelmen kívül hagyták. Parancsba adták, hogy a törvényszék 'bizonyítékok kiértékelésekor ne legyen mûszaki szabályokhoz kötve', de 'minden bizonyítéknak helyet kellett adni, amely valamennyire is hasznosnak tûnt', azaz amelyik az elítélés malmára hajtotta a vizet. Gyakorlatilag ez azt jelentette, hogy a hallomás alapján tett tanúvallomásokat és iratokat hitelesként elfogadtak, amelyeket normális törvényes eljárások folyamán mindig hiteltelenként elutasítanak. Az, hogy ilyen bizonyítékok el lettek fogadva, rendkívül fontos, mert ez volt a megsemmisítési mesék elõállításának fõ módszere, mégpedig kérdéses értékû 'írásbeli vallomások' alapján.

Noha a per folyamán csak 240 tanút kérdeztek ki, a vád tanújaként több mint 300 000 ilyen 'írásbeli vallomást' használtak föl. Természetesen ezek a bizonyítékokra nem kellett írójuknak felesküdni. Ilyen körülmények között minden zsidó áttelepült vagy táborlakó tetszõleges bosszúszomjas állításokat vethetett papírra. A leghihetetlenebb talán az a tény volt, hogy a vádlottak ügyvédei a vád tanúit nem kérdezhettek csoportosan ki (az ilyen kikérdezés során mutathat rá az ügyvéd legjobban az esetleges ellentmondásokra - a fordító). Hasonló volt a helyzet az Eichmann pernél, ahol azt helyezték kilátásba, hogy

Eichmann ügyvédjét bármikor kizárhatják a további tárgyalásból, ha 'tarthatatlan helyzet állna elõ', más szavakkal, ha az Eichmann ártatlanságát bebizonyítaná.

A nürnbergi perek valódi hátterét egy amerikai jogász, Wenersturm bíró, egy amerikai törvényszék elnöke hozta nyilvánosságra. Öt a per annyira undorral töltötte el, hogy hivataláról lemondott és visszarepült Amerikába. A Chicago Tribun-nál hagyott egy írást, amelyben a nürnbergi perre vonatkozó kifogásait foglalta össze. (Marl Lautern, az utolsó szó Nürnbergbõl, 56. oldal). A 3-8 pont a következõ:

3. Az ügyészi hivatal alkalmazottai ahelyett hogy a jogszerûségre és a jogilag korrekt eljárásra helyeznék a súlyt, csak a saját javukat nézik és személyes bosszúszomj vezeti õket.

4. Az ügyészség mindent megtett, hogy a védelmet abban hátráltassa, hogy fölkészüljön az esetre és lehetetlenné tegye, hogy bizonyítékokat szerezzen be.

5. A Taylor tábornok által vezetett ügyészség minden tõle telhetõt megtett, hogy a katonai törvényszék egyhangú döntését megakadályozza, pl. a Washingtoni kormányt arra kérje, hogy törvényszéknek az ügy eldöntéséhez szükséges iratokat bocsásson rendelkezésére.

6. A nürnbergi törvényszék személyzete 90%-ban elfogult emberekbõl állt, akik vagy politikai vagy faji okokból támogatták a vád ügyet.

7. A vádlók pontosan tudtak, miért vettek olyan 'amerikai' embereket a katonai törvényszék személyzeti állományába, akiknek a bevándorló papírjai nagyon frissek voltak és akik vagy a tisztviselõi szolgálatban vagy fordításaikkal a vádlottakkal szemben ellenséges hangulatot teremtettek.

8. A nürnbergi perek tényleges célja az volt, hogy a németeknek vezérük bûnét demonstrálják, és ez a cél volt egyszersmind az ürügy, amivel a pereket elindították... Ha én 7 hónappal ezelõtt tudtam volna, hogy mi történik Nürnbergben, soha nem mentem volna oda.

A 6. pontot illetõen azt tényt, hogy a nürnbergi törvényszék 90%-a olyan emberekbõl állt, akik politikai vagy faji okokból elfogultak voltak, más megfigyelõk is igazoltak. Earl Carrol, egy amerikai ügyvéd szerint az ügyészi iroda 60%-a német zsidókból állt, akik Németországot a faji törvények életbe lépése után hagytak el. Továbbá azt vette észre, hogy kevesebb mint 10%-a a nürnbergi törvényszéknek volt született amerikai. Az ügyészi hivatal elnöke, aki Taylor tábornok hátterében volt aktív, egy Robert M. Kempner nevû Németországból kivándorolt zsidó volt. Cinkostársa Morris Amchan volt. Mark Lautern, aki a per megfigyelõje volt, azt írja könyvében: 'Mindannyian ott voltak, a Solomonok, a Schlossbergerek, a Rabinovichok mint a vád képviseletének személyzete. (ugyanott, 68. oldal). Ezek a tények is mutatják, hogy az alapvetõ jogszabályt: Senki sem lehet a saját ügyében bíró, teljesen figyelmen kívül hagyták. Még rosszabb, a tanúk nagy része is zsidó volt. Maurice Bardeche professzor, aki szintén a per tanúja volt írta, hogy ezeknek a tanúknak egyetlen gondja az volt, hogy gyûlöletüket ne túl nyíltan mutassák ki és arra törekedjenek, hogy objektív benyomást keltsenek. (Nuremberg ou la terre Promise (Nürnberg vagy a vágyak országa, Párizs, 1948, 149. oldal.)

Kínzással kicsikart vallomások

A legmegrázóbbak azok a módszerek voltak, ahogy nyilatkozatokat és 'vallomásokat' elsõ sorban SS tagokból zsaroltak ki, amelyeket arra használtak, hogy a megsemmisítés vádját fenntartsák. Az amerikai szenátor, Joseph Mc Carthy egy nyilatkozatban, melyet 1949 május 20-án juttatott el az amerikai sajtóhoz, hívta fel a közönség figyelmét a következõ kínzási esetekre, ahol a vádlottakból a vallomást kiverték. Azt állapította meg, hogy a Schwäbisch Hall börtönben az Adolf Hitler testõrség tisztjeit addig verték, míg azokat a vér el nem borította. Amikor a mozgásképtelenül a földön feküdtek, széttaposták a nemiszerveiket. Hasonlóképpen a hírhedt Malmedy perben egyszerû sorkatonákat a plafonra akasztották és utána addig verték õket, amíg a kívánt vallomásokat alá nem írták. Olyan kizsarolt vallomások alapján, mint például a Sepp Dietrichtõl és Jochen Peipertõl kizsaroltak, osztottak a testõrcsapatot a 'bûnözõ szervezetek' sorába. Oswald Pohlnak, a koncentrációstáborok gazdasági vezetõjének a saját ürülékét kentek az arcába és addig verték, amíg be nem ismerte 'bûnösségét'. Ezekhez az esetekhez közölte McCarthy szenátor a sajtóban: "Hallottam a bizonyítékokat, olvastam a bizonyító iratokat, melyek elmondjak, hogy a vádlottakat verték, rosszul bántak velük és testüket olyan kínzásoknak vetettek alá, melyek csak beteg elmék szüleményei lehetnek. Áltörvényszékek elé állították õket és álagyonlövéseket hajtottak végre. Elmondtak nekik, hogy családjuktól az élelmiszerjegyeket megvonták. Mindezek a szörnyû dolgok a nyilvános vádlók tudtával és beleegyezésével történtek csak azért, hogy a bizonyításhoz szükséges terhelõ bizonyítékokat megszerezzék. Ha az Egyesült Államok ilyen szégyenletes dolgokat, amelyet néhány ember rendezett meg büntetlenül hagy, akkor az egész világ joggal kritizálhat minket, és mind irányelveink tisztaságát mind erkölcsi tisztaságunkat kétségbe vonhatja."

Ezek a kényszermódszerek mind a frankfurti mind dachaui perben megismétlõdtek és sok németet ítéltek el ilyen 'vallomások' alapján. Edward L. Roden amerikai bíró, a Simpson hadseregcsoport három tagjának egyike, amelyet azzal a céllal alapítottak, hogy a dachaui per körülményeit megvizsgálja, 1949 január 9-en a Washingtoni újság Daily News-ben fedte föl a módszert, amellyel a vallomásokat kizsarolták. Jelentése a Brit Sunday Pictorial c. újságban 1949 január 23-án jelent meg.

A következõ módszert írja le: " Megjelent egy papnak öltözött ember gyóntatni és a végsõ feloldozásra. Kínzás a köröm alá nyomott gyufaszálakkal. Fogak kiütése és az állkapocs széttörése. Magánzárka és az élelmezés megvonása. " Van Roden elmondja: " A bizonyítékként használt vallomásokat olyan emberekbõl szedték ki, akik elõzõleg 3, 4 vagy 5 hónapig magán és sötétzárkában tartottak... A vallatók fekete zsákokat húztak a vádlottak fejére és vasbotokkal ütötték az arcukat, rúgták õket és gumibottal verték õket..... Mindegyiküknek, kettõ kivételével úgy szétverték a herezacskóját, hogy azok többé meg nem gyógyulnak. Ez volt amerikai vizsgálóbíróink általános kezelési módja."

Az "amerikai" vizsgálóbírók, akik ezért felelõsek voltak: Burton F. Ellis fõhadnagy, a kivizsgáló bizottság vezetõje, cinkostársa, Raphael Schumacker, fõhadnagy Robert E. Byrne, hadnagy William R.Perl, Morris Ellowitz, Harry Zhon és Kirschbaum. A törvényszék jogi tanácsadója A.H. Rosenfeld õrnagy volt. Az olvasó rögtön látja a nevekbõl, hogy ezeknek az embereknek a nagy része 'faji okokból elõítéletekkel viseltetett', Wenersturm bíró szavaival elve, azaz zsidók voltak, és ezért sohasem lett volna szabad õket bízni meg az ügy vizsgálatával.

Annak ellenére, hogy a 'vallomásokat' melyek zsidók meggyilkolását tartalmazzák, ilyen módon verték ki a vádlottakból, a nürnbergi nyilatkozatokat Schreiber, Reitlinger és mások megdönthetetlen bizonyítékként értékelték, valamint azt az illúziót terjesztették,

hogy a perek jogszerûek voltak és kimondottan fair módon zajlottak le. Amikor a fõvádlót, Taylor tábornokot megkérdezték, hogy honnan veszi a hat milliós számot, azt válaszolta, hogy ez a szám Ohlendorf SS tábornok vallomására alapul. Õt szintén megkínozták, esetérõl még a késõbbiekben szó lesz. Az ilyen vallomásokat illetõen csak a brit újság, Sunday Pictorial cikkére hivatkozhatunk, amelyben van Roden bíró jelentése áll: "Erõs férfiakból megtört roncsok lettek, akik minden vallomást hajlandók voltak elmormolni, amit csak a vádló kívánt."

A Wisliceny nyilatkozat

Itt néhány nürnbergi iratot fogunk tanulmányozni. A hat milliós mese fõbizonyítékaként, például Poliakow és Wulf: A harmadik birodalom és a zsidók c. könyvének dokumentumok és írások c. fejezetében is az SS õrnagy, Dieter Wisliceny nyilatkozata áll elsõ helyen. Dieter Wisliceny Eichmann irodájában volt asszisztens, késõbb pedig a Szlovákiai Gestapó vezetõje volt. Õt még a fentieknél is kegyetlenebbül kínozták, mivel õ a cseh kommunisták kezébe került és egy Pozsonyi börtönben 'hallgatták ki', amelyet a szovjetek irányítottak. Wislicenybõl idegroncs lett, aki kivégzése elõtt gyakran több órás sírógörcsöket kapott. Noha a körülmények, amelyek között a nyilatkozatot írta, annak minden hihetõségét elvették, Poliakow ezt nem veszi figyelembe, ehelyett azt írja: 'a börtönben írt memoárjai rendkívül érdekesek'. (Harvest of hate = A gyûlölet aratása, 3, oldal). Ezekben a visszaemlékezésekben néhány tény is le van írva, hogy az írásnak hitelességet kölcsönözzön, mint pl. az, hogy Himmler a zsidó kivándorlás lelkes támogatója volt és hogy a kivándorlás a háború alatt is folyamatban volt. Ettõl eltekintve a visszaemlékezés tipikus kommunista 'vallomás', amilyenek a szovjet kirakatperekbõl ismeretesek. Gyakran említi zsidók megölését és elsõsorban a lehetõ legtöbb SS vezetõt terheli kemény vádakkal. Hibás tényekkel és elferdített valósággal operál, mindenekelõtt az az állítás, hogy Lengyelország német megszállásakor 3 millió zsidó került a német befolyási övezetbe, amirõl már fent bebizonyítottuk, hogy hibás.

A különítmények (Einsatztruppen)

Wisliceny nyilatkozata részletesen beszámol a különítmények cselekedeteirõl az oroszországi hadmûveletek alatt. Ezzel érdemes részletesen foglalkozni, mivel Nürnbergben ebbõl festettek olyan képet, amely körülbelül a hat milliós képnek felel meg kis méretben. Azóta bebizonyosodott, hogy ez hihetetlen túlzások és hamisítások gyûjteménye.

A különítmények négy egységbõl álltak a Gestapó és az SS biztonsági szolgálat embereibõl összeállítva, feladatuk pedig az volt, hogy a német csapatok felvonulása során partizánokat és kommunista komisszárokat megsemmisítsenek. Már 1939-ben 34 000 politikai komisszár szolgált a Vörös Hadseregben. A különítmények tevékenységének tárgyalása volt a szovjet vádló, Rudenko elsõrendû feladata a Nürnbergi per folyamán. 1947-ben bûnösnek nyilvánítottak a négy különítményt többek között abban, hogy tevékenységük során több mint 1 millió zsidót öltek meg Oroszországban csak azért, mert zsidók voltak.

Ezeket az állításokat közben kissé visszafogták. Ma azt állítják, hogy a szovjet zsidók elpusztítása a különítmények által a zsidók elpusztítási tervének az elsõ része volt. A terv második része az európai zsidók Lengyelországba való szállítása volt. Reitlinger bevallja, hogy a 'zsidókérdés végmegoldása' a kivándorlást jelenti, és a zsidók megöléséhez semmi köze sincs, késõbb azonban azt állítja, hogy a 'meggyilkolás politikája' 1941-ben az

Oroszországi hadmûveletek idején kezdõdött el. Hitler 1941-es parancsát a szovjet komisszárok meggyilkolására idézi és abból azt a következtetést vonja le, hogy ehhez Hitler szóbeli parancsa járult, amely szerint a különítmények minden szovjet-zsidót meg kell hogy semmisítsenek. (A végmegoldás, 91. oldal). Ha ennek az állításnak valami alapja is van, akkor az valószínûleg az értéktelen Wisliceny nyilatkozat lehet, amelyben az áll, hogy a különítmények hamarosan olyan parancsot kaptak, hogy feladatukat, a partizánok és komisszárok erejének szétmorzsolásán kívül 'általános tömeggyilkosságot hajtsanak végre a zsidókon.'

Különösen figyelemre méltó, hogy itt még egyszer arról van szó, hogy Hitler írásos parancsához egy 'szóbeli parancs' társult. Ez Reitlingernek egy további ködös és nem bizonyított állítása. Hitlernek egy, 1941 márciusában kiadott és Keitel vezérõrnagy által aláírt parancsa teljesen világosan kimondja, hogy Himmler birodalmi vezetõ feladata: 'a politikai irányítás elõkészítése, amely feladat a két politikai rendszer harcából következik'. (Manvell és Fraenkel, ugyanott, 115. oldal). Ez a feladat a kommunizmus megsemmisítésére irányul, különös tekintettel a politikai komisszárokra, akiknek feladata a kommunizmus erõszakos terjesztése volt.

Az Ohlendorf Per

A leginformatívabb per a különítmények perében Nürnbergben az SS-tábornok, Otto Ohlendorf pere volt, a biztonsági szolgálat (SD) vezetõjének, aki a 'D' különítményt vezette Ukrajnában és Manstein vezérõrnagy 11. hadseregének volt alávetve. A háború utolsó részének folyamán a birodalmi gazdasági hivatalban dolgozott külügyi szakértõként. Ohlendorfot minden fent leírt kínzásnak alávetették. 1945 november 5-i esküvel megerõsített vallomásában magát 'indíttatva érezte', hogy bevallja, hogy csak az õ vezetése alatt álló különítmény 90 000 zsidót ölt meg.

Ohlendorf csak 1948-ban került bíróság elé, amikor a nürnbergi perek már régen lezáródtak. Akkor ragaszkodott annak megállapításához, hogy korábbi vallomásait kínzással csikarták ki belõle. A bíróság elõtt tartott védõbeszédében Ohlendorf élt az alkalommal, hogy Philipp Auerbach ügyét szóba hozza. Philipp Auerbach a bajor kormány zsidó államtitkára volt, aki jóvátételi ügyekkel foglalkozott és abban az idõben 11 millió zsidó számára követelt jóvátételt, akik állítólag német koncentrációs táborokba voltak bezárva. Ohlendorf visszautasította ezt a követelést mint nevetséges túlzást és elmondta, hogy azok közül, akik számára Auerbach most jóvátételt követel, azoknak egy kis töredék része sem látott német koncentrációs tábort életében. Ohlendorf még 1951-ben bekövetkezett kivégzése elõtt megérte, hogy Auerbachot csalás és okmányhamisítás miatt (Azért hamisított iratokat, hogy sohasem élt emberek számára kapjon kártérítést) elítélték.

Ohlendorf a bíróság elõtt elmondta, hogy egységei gyakran zsidókat védtek meg ukránok ellen, akik azok ellen fordultak, és hogy a különítmények a törvényszék által állított szám negyedét sem ölték meg. Hangsúlyozta, hogy az Oroszországban folyó jogellenes partizánharc, amely ellen õ harcolt, lényegesen magasabb véráldozatot követelt a német hadseregtõl - ezt a megállapítást a szovjet kormány megerõsítette, amikor azt hozta nyilvánosságra, hogy 500 000 német katona halt meg a partizánok támadásai során. Az Baltikumban harcoló 'A' különítmény vezetõjét, Franz Stahleckert is partizánok ölték meg 1942-ben. Az angol jogász, J.P Veale a különítményekkel kapcsolatban azt nyilatkozta, hogy az oroszországi harcok során nem lehetett megkülönböztetni, hogy ki tartozott a civil lakossághoz és ki a partizánokhoz, mert minden oroszt, aki nyugalomban és békében akart élni, megölték a partizánok mint árulót, ha megtagadta a részvételt a partizánok

terrorcselekményeiben. Veale azt mondta a különítményekrõl, hogy 'nem kérdéses, hogy a különítmények parancsa úgy hangzott, hogy terrort terrorral törjenek meg', és azt nagyon furcsának találja, hogy a partizánok embertelen gaztettei csak azért, mert azokat a gyõztes követte el, a harcban jótetteknek számítanak (ugyanott, 223. oldal). Ohlendorfnak ugyanez volt a véleménye, és kivégzése (meggyilkolása) elõtt egy keserû levélben vádolta a szövetségeseket álszent csalással, mert a németeket a szokásos hadvezetés törvényei szerint vádolta meg és ítélte el akkor, amikor ezek egy olyan brutális szovjet ellenféllel harcoltak, amely ezeket a törvényeket figyelmen kívül hagyta.

7. Auschwitz és a lengyelországi zsidóság

A lengyelországi Krakkó melletti Auschwitzi koncentrációstábor volt a központja zsidók millióinak állítólagos megsemmisítésének. Késõbb látni fogjuk, hogy a német táborokban, Dachauban és Bergen-Belsenben a brit és amerikai zóna becsületes megfigyelõi nem találtak gázkamrát. Ezért fordult a figyelem a keleti táborokra. Azt állították, hogy ott valóban voltak gázkamrák. Sajnos ezek a táborok az oroszok által megszállott területen voltak, így senki sem tudott utánanézni, hogy ezek az állítások igazak vagy hamisak voltak-e. A háború után eltelt 10 év folyamán az oroszok senkit sem engedtek az Auschwitzi táborba, és ez alatt az idõ alatt volt idejük rá a tábort úgy manipulálni, hogy a valóság látszatát keltsék amikor azt állítják, hogy ott milliókat öltek meg. Aki kételkedik abban, hogy az oroszok ilyen csalásra képesek, annak érdemes megnézni azokat a nagy emlékmûveket, amelyeket az oroszok ott építettek, ahol emberek ezreit ölte meg Oroszországban Sztálin titkosrendõrsége, és ahol az emlékmûvek feliratai azt állítják, hogy a meggyilkolt emberek a második világháborúban német csapatok áldozatai voltak.

A valóság Auschwitzról az, hogy az volt a legnagyobb és legfontosabb ipari koncentrációstábor volt, amely a hadiiparnak termelt minden fajta anyagot. A táborban szintetikus szén és gumigyárai voltak az IG Farben-Industrie nevû vállalatnak, és a táborlakók képeztek a munkaerejét ennek a gyárnak. Auschwitzban volt ezenkívül egy mezõgazdasági kutatóintézet, faiskolák és állattenyésztõ állomások, azonkívül Krupp fegyvergyárai. Már utaltunk arra, hogy a vállalatok munkaerõellátása volt a táborok legfontosabb feladata. Minden nagyobb cégnek volt a táborok környéken leányvállalata, és az SS emellett saját gyárakat nyitott meg. A Himmler táborlátogatásairól szóló jelentések mutatják, hogy látogatásainak fõ célja az volt, hogy ezek ipari teljesítõképességét megvizsgálja és biztosítsa. Amikor Auschwitzot márciusban meglátogatta az IG Farben igazgatói társaságában, a tábor nem mint börtön érdekelte, hanem mint munkaerõk szállása. A látogatás után rendelte el a tábor kiépítését, hogy az 100 000 fõt befogadjon, hogy az IG Farbennek elég munkaerõ álljon a rendelkezésére. Ez nem áll az állítólagos megsemmisítési politikával összhangban.

Egyre több millió

Errõl a táborról nemcsak azt állították, hogy itt 'semmisítették meg' a hat millió felét, hanem néhány író 4-5 millióról beszél. Négy millió volt az a szenzációs szám, amelyet a szovjet kormány hozott nyilvánosságra a tábor 'megvizsgálása' után, azzal egyidõben, hogy megpróbálta a Katyni mészárlást a németekre kenni. Reitlinger bevallja, hogy mindezek a hírek a keleteurópai háború utáni kommunista államokból származnak: "A haláltáborokról szóló bizonyítékokat elsõ sorban a lengyel állami bizottság és a zsidók központi lengyelországi történelmi bizottsága szolgáltatja." (A végmegoldás, 631. oldal.)

Ezzel szemben egyetlen szemtanúja az 'elgázosításoknak' sem került sehol elõ és tett jogilag elismerhetõ vallomást. Benedikt Kautsky, aki hét évig volt koncentrációstáborokban, abból három évig Auschwitzban, állítja Ördög és Elátkozottak c. könyvében, (Zürich, 1946), hogy legalább 3 500 000 zsidót öltek ott meg. Ez figyelemre méltó megállapítás, mivel saját állítása szerint sohasem látott gázkamrát. Azt írja: " Nagy német koncentrációstáborokban voltam. Viszont meg kell vallanom, hogy semelyik táborban semmikor nem találtam gázkamrát vagy hasonló berendezést." (272 és 273 oldal.). Az egyetlen kivégzés amelyen jelen volt, két lengyel táborlakó kivégzése volt, mert õk két zsidó táborlakót megöltek. Kautsky, akit 1942 októberében Buchenwaldból Auschwitz-Buna-ba küldtek dolgozni, hangsúlyozza könyvében, hogy a foglyok munkavégzése a hadiiparban volt a háború végéig a koncentrációs táborok politikájának fõ feladata. Az ún. megsemmisítési politikának ezzel való összhangba hozását elmulasztja.

Az állítólagos auschwitzi kivégzések 1942 márciusa és 1944 októberében történtek. A hat millió felének kivégzése ezért havi 94 000 embernek a kivégzését és megsemmisítését jelentené 32 hónapon keresztül - kb. naponta 3500 ember, 2 és fél éven át napról napra. Ez a feltételezés olyan nevetséges, hogy vissza kell utasítanunk. Ennek ellenére állítja Reitlinger, hogy Auschwitzban napi 6000 embert tudtak ilyen módon megsemmisíteni.

Reitlinger napi 6000 embere alapján 1944 októberéig 5 millió embert végeztek volna ki, de minden ilyen feltételezés háttérbe szorul egy Lengyel Olga nevû író Öt kémény címû mûvében (London, 1959), nyilvánosságra hozott fantáziadús mûvében. Ebben azt írja, hogy Auschwitzban volt fogoly, és biztosít arról, hogy Auschwitzban óránként 720 hullát tudtak elégetni, ami naponta 17 280 hullának felel meg. Azt is állítja, hogy napi 8000 embert ástak el a 'halottárkokban', így naponta 24000 embert megsemmisítettek meg. (80-81 oldal). Ez évi 8 500 000 embert jelent. Így aztán Auschwitzban 1942 márciusa és 1944 októbere között 21 millió embert végeztek ki. 6 millióval többet, mint a világ zsidó lakosainak száma. Kommentár ehhez nem szükséges.

Noha állítólag néhány millióan meghaltak csak Auschwitzban, Reitlinger elmondja, hogy 1945 januárja és 1945 februárja között csak 363 ezer táborlakó állt a listákon. (Az SS, egy nép alibija, 268 oldal), és ezeknek csak egy része volt zsidó. Gyakran állítják, hogy sok táborlakó nem volt a listákon regisztrálva, de ezt soha senki sem bizonyította be. Ha éppen olyan sok regisztrálatlan mint regisztrált lakosa lett volna a tábornak, akkor 750 ezer fogoly lett volna ott- aligha elegendõ 3-4 millió meggyilkolásához. A háború folyamán a táborlakók nagy részét máshova szállították, 1945 januárjában 80 ezret evakuáltak nyugatra az orosz támadások elõl.

Az auschwitzi veszteségrõl szóló statisztikai csalásra egy példa. Shirer azt állítja, hogy 1944 nyarán nem kevesebb, mint 300 ezer magyarországi zsidót 46 nap alatt öltek meg (ugyanott, 46. oldal). Ez szinte az összes magyarországi zsidó lenne, akiknek a száma 380 ezer volt. De a budapesti központi statisztikai hivatal adatai szerint 1945-ben 260 ezer zsidó élt Magyarország területén. Ez durván megegyezik a Joint Distribution Committe adataival, amely a 220 ezres számot adja meg, úgy hogy onnan csak 120 ezren hiányoztak. Ezekbõl 35 000 kivándorolt a kommunista kormány elõl, és további 25 000 ezer esett Oroszországban munkaszolgálatosként hadifogságba, Így 60 ezer magyarországi zsidó marad. M.E. Namenyi azonban úgy saccolja, hogy 60 ezer zsidó a deportálásból visszatért Magyarországra. Reitlinger szerint ez a szám túl magas (A végmegoldás, 497. oldal). Meglehet, azonban a magyarországi zsidók háború alatti kivándorlását is figyelembe véve (A nemzetközi Vöröskereszt jelentése szerint, 1. kötet, 649 oldal). Ennek alapján a magyarországi zsidók embervesztesége végsõ sorban igen alacsony.

Auschwitz: Egy szemtanú jelentése

Egy pár új tény került az 1970-es években Auschwitzról napvilágra. Thies Christophersen az Auschwitz hazugság címû könyvében (Kritik-Verlag, Mohrkirch, 1973). Kiadó a német ügyvéd, Manfred Roeder a német Deutsche Bürgerinitiative (német polgári kezdeményezés) címû újságban. A könyv Thies Christophersen beszámolója Auschwitzról egy szemtanú szemével. Christophersen a Kaiser Wilhelm intézet megbízásából tartózkodott Auschwitzban és ott a szintetikus gumi kutatási csoportjában dolgozott. 1973 májusában, nem sokkal a könyv megjelenése után a zsidó 'nácivadász', Simon Wiesenthal egy levelet írt a frankfurti ügyvédi kamarának, melynek Manfred Roeder, a könyv kiadója és az elõszó írója tagja, és a levélben fegyelmi eljárás kezdeményezését követelte Roeder ellen. A dologról vita indult és még a sajtó is kritikusan állott a dologhoz, amennyiben megkérdezte, hogy Simon Wiesenthal Németország új Gauleitere-e? (német hetilap, 1973 július 23-án).

Christophersen jelentése Auschwitz újraértékelésének egyik legfontosabb dokumentuma. Õ az egész 1944-es évet ott töltötte és ez alatt az idõ alatt minden egyes táborát bejárta a nagy Auschwitz táborközpontnak, beleértve Auschwitz-Birkenaut, ahol állítólag az egész zsidómegsemmisítés történt. Christophersennek nincs kétsége afelõl, hogy mindaz nem igaz. Így ír: " Auschwitzban 1944 januárjától decemberéig voltam. A háború után hallottam a tömeggyilkosságokról, amelyeket állítólag az SS hajtott végre a fogva tartott zsidókon. Rendkívül meglepett a dolog. Minden tanúvallomás, rádió és TV adás ellenére még ma sem hiszek a rémtettekben. Ezt mindig és mindenütt elmondtam, de sajnos hiába. Senki sem akart nekem hinni (ugyanott, 16. oldal).

A rendelkezésre álló hely nem teszi lehetõvé az író tapasztalatairól itt részletes jelentést tenni, amely a foglyok mindennapi életérõl is beszámol és természetesen a befeketítési propagandával teljes ellentétben áll. (22-27 oldal). Ennél is fontosabbak leleplezései az állítólag ott található megsemmisítõ táborról. "Auschwitzi tartózkodásom alatt tömeges elgázosításoknak nyomát sem találtam. Az állítólag a tábor közelében észlelhetõ égett hússzag csak mese. A fõtábor (Auschwitz 1) mellett volt egy nagy patkolókovácsmûhely. A patkó beégetésének szaga természetesen nem volt kellemes." (33-34 oldal). Reitlinger igazolja, hogy 5 vaskohó és 5 szénbánya volt Auschwitzban, amelyek a Buna gyárral képezték Auschwitz III-at. (ugyanott, 452 oldal). Az író azzal egyetért, hogy biztosan volt ott egy krematórium, "hiszen itt 200 000 ember élt és minden 200 000 lakosú nagyvárosban mûködik krematórium. Természetesen halnak meg itt is emberek, de nemcsak a rabok. A fõtörzsõrmester felesége (Christophersen felettese) is itt halt meg" (33. oldal). Az író elmondja, hogy "Auschwitzban nem voltak titkok. 1944 szeptemberében jött egy Vöröskeresztes bizottság Auschwitz meglátogatására. Elsõsorban a birkenaui tábor érdekelte õket. Nálunk, Raiskóban is gyakran voltak látogatók." (Buna osztály, 35- oldal).

Christophersen hangsúlyozza, hogy az idegen személyek állandó látogatása Auschwitzban ellentmond a tömeges elgázosítások elméletének. Elmondja, hogy felesége õt májusban meglátogatta. "A tény, hogy hozzátartozóink minket bármikor meglátogathattak mutatja a táborparancsnokság nyitottságát. Ha Auschwitz egy nagy megsemmisítõtábor lett volna, akkor biztosan nem engedtek volna meg ilyen látogatásokat." (27. oldal).

Christophersen a háború után hallott egy hatalmas kéményekkel bíró épületrõl a fõtábor középén. "Állítólag az volt a krematórium. Nagyon sajnálom, de amikor 1944 decemberében a tábort elhagytam ezt az épületet ott nem láttam." (37. oldal). Létezik-e ma

ez a titokzatos épület? Nyilvánvalóan nem: Reitlinger állítása szerint összerombolták és "az egész tábor szeme láttára októberben kiégett", de Christophersen nem látta a nyilvános megsemmisítést. Noha azt állítják, hogy ez nyilvánosan, az egész tábor szeme láttára történt, állítólag csak egy tanú látta, egy bizonyos Dr. Bendel, és az õ tanúvallomása a történet egyetlen bizonyítéka. (Reitlinger, ugyanott, 457. oldal). Az egész eset tipikus. Ha tényleges bizonyítékokról van szó, akkor ez sajátságos módon nehezen szerezhetõ be: Az épületet 'összerombolták', az irat 'elveszett', a parancsot 'szóban adtak'. Ma Auschwitz látogatóinak egy kis kályhát mutatnak, és azt mondják nekik, hogy itt égették el emberek millióit. A szovjet állami bizottság, amely a tábort 'megvizsgálta', 1945 május 12-en kinyilatkoztatta, hogy 'úgy, hogy helyesbített számokkal dolgoztak, a mûszaki szakértõk bizottsága megbizonyosodott arról, hogy az Auschwitzi tábor fennállása idején a német gyilkosok legalább 4 millió embert kivégeztek...'. Itt Reitlinger meglepõen szabad kommentárja azonban éppen az ellenkezõjét mondja: ' A világ az ilyen módon helyesbített számokkal szemben gyanakvó lett és a 4 milliós szám nevetséges lett.' (ugyanott, 460. oldal).

Végül Christophersen jelentése egy sajátságos körülményre hívja fel figyelmünket. Az egyetlen vádlott, aki az 1963-as Frankfurti Auschwitz perben nem volt jelen, az Richard Baer volt, Auschwitz táborparancsnoka, Rudolf Höß utódja. Annak ellenére, hogy jó egészségi állapotban volt, hirtelen meghalt a börtönben a per kezdete elõtt 'titokzatos körülmények között' a Német Heti Újság 1973 július 27-i cikke szerint. Baer hirtelen halála, mielõtt tanúvallomást tehetett volna nagyon gyanús, mert a Párizsi újság, Rivarol jelentése szerint súlyt helyezett annak a megállapítására, hogy 'Amíg õ vezette az auschwitzi tábort, ott õ soha nem semmiféle gázkamráról nem tudott és õ nem hisz abban, hogy ott valaha ilyesmi lett volna.' És õ ennél a vallomásnál marad.

Összefoglalva, Christophersen jelentése egy hegynyi bizonyítékot vonultat föl arra, hogy Auschwitz környéki hatalmas iparterület (30 különféle ipari üzem volt ott és a Krakkó-Bécsi vasútvonal két oldalán helyezkedett el) semmi más nem volt, mint a háborús ipar hatalmas központja. Ha - bevallottan- a foglyokkal ott kényszermunkát végeztettek is, nem volt 'tömeges kivégzések' helye.

A Varsói gettó

Ami a számokat illeti, akkor a lengyelországi zsidóság szenvedett leginkább a megsemmisítések alatt, nemcsak Auschwitzban, hanem egy végtelen listáján az újonnan felfedezett haláltáboroknak, mint Sobibor, Treblinka, Majdanek, Chelmo és sok más furcsa helyen, amelyek hirtelen lettek híressé. A lengyelországi zsidók állítólagos megsemmisítésének középpontjában a varsói gettó drámai felkelése áll 1943 áprilisában. Ezt gyakran úgy állítják be, mint a gázkamrákba való deportálás elleni akciót. Biztosan Hitler és Himmler 'titkos megbeszéléseinek' a témája szivárgott ki és Varsóban széles körben lett ismert. A Varsói gettófelkelés a megsemmisítés legendájának a keletkezésébe ad tanulságos bepillantást. Valóban a tényt, hogy a németek a gettót kiürítették, gyakran használták arra, hogy 'a lengyel zsidók megsemmisítését' mutassák meg, pedig ez alaptalan gyanúsítás volt, és a szenzációs regények kiadása után, mint John Hershey Fal c. regénye vagy Leon Uris Exodus c. regénye, szinte mitológiai történetek kaptak szárnyra.

Amikor a németek Lengyelországot elfoglalták, a zsidókat nem táborokba, hanem biztonsági okokból gettókban gyûjtöttek össze. A gettók belsõ irányítása a zsidók által választott zsidótanácsok kezében volt, és a belsõ rendet a független zsidó rendõrség tartotta fent. A gettókban saját pénz volt forgalomban a spekuláció megakadályozására. Ez

a rendszer, jogos vagy jogtalan, a háború idején teljesen érthetõ volt. Ha egy gettó egy kevéssé örömteli szociális intézmény is, semmi módon nem nevezhetõ barbárnak. és biztos nem célja egy faj megsemmisítése. Ennek ellenére ismétlõdõen állítják, hogy éppen ezért hozták a gettókat létre. Egy nemrég nyilvánosságra hozott írás a varsói gettóról azt állítja hazug és szégyentelen módon, hogy a koncentrációstáborok 'annak a gyakorlatnak a pótlása voltak, hogy a zsidókat zsúfolt gettókba tegyék és ott az éhhalálba kergessék õket.' Úgy tûnik, hogy teljesen mindegy, melyik biztonsági intézkedést alkalmaztak a németek, és akárhogy fáradoztak azon, hogy a zsidók számára az összetartozás érzését megõrizzék, soha nem tudnak a megsemmisítés vádjától megszabadulni.

Már megállapítottuk, hogy 1931-ben a zsidó lakosság száma 2 732 600 volt a népszámlálás szerint és s kivándorlás és a Szovjetunióba való menekülés után nem több mint egy millió zsidó volt német ellenõrzés alatt. Ezek a cáfolhatatlan tények nem akadályozzák meg Manvellt és Fraenkelt abban, hogy biztosítsanak arról, hogy 3 millió zsidónál több élt Lengyelországban, amikor a német bevonulás elkezdõdött, és hogy 1942-ben még 2 millióan vártak a halálukra (ugyanott, 140. oldal). Valójában a kb. 1 millió zsidóból 400 ezer a Varsói gettóban volt összegyûjtve. Egy 2.5 négyzetmérföld nagyságú területen a középkori gettó körül. A többieket már 1940-ben kitelepítettek a lengyel Generalgouvernementbe. 1942 nyarán Himmler elrendelte, az összes lengyel zsidót átszállítását a munkatáborokba, hogy a munkaerejüket igénybe vegyék, amely a munkaerõ összegyûjtésének a Generalgouvernementben politika része volt. Így evakuálták 1942 júliusa és novembere között a zsidó rendõrség felügyelete mellett a gettó lakóinak több mint háromnegyed részét. Ahogy nekünk mesélik, a transzport a 'megsemmisítõtáborokban' végzõdött. Semmiféle kétségünk nincs afelõl, hogy a kitelepítés célja csak a munkaerõ biztosítása és a felkelés megelõzése volt. Csak Himmler egy meglepetésszerû látogatásakor 1943 januárjában derült ki, hogy 24 000 zsidó, akiket mint fegyverkezési munkaerõket jegyeztek fel, a valóságban szabályellenesen szabóként és szõrmefeldolgozóként dolgoztak. (Manvell és Fraenkel, ugyanott, 140. oldal). A gettót tehát rendszerellenes tevékenység bázisaként használtak Varsó szívében.

6 hónapi békés kiürítés, amikor még kb. 60 ezer zsidó volt a gettóban, 1943 január 18-án a németek fegyveres ellenállásba ütköztek. Manvell és Fraenkel leírjak, hogy a zsidók egy tervszerû ellenállás részei voltak és már régóta fegyvereket csempésztek a gettóba. Harci csoportjaik lõttek és így öltek meg SS és milícia tagokat, akik egy kitelepítendõ csoportot õriztek. A gettói terrorista felkelést a lengyel hazai hadsereg és a lengyel kommunista munkáspárt is támogatta. Mivel a felkelést partizánok és kommunisták is támogattak, mint a világ minden megszállott területén hasonló helyzetben történne, itt is a megszálló haderõ harcba szállt a terroristákkal és szükség esetén egész lakónegyedeket tönkrelõtt.

Arra kell emlékeztetnünk az olvasót, hogy a kiürítés békésen folyt volna le, ha a lakók között levõ szélsõségesek nem terveztek volna fegyveres ellenállást, amely végül vesztésre volt ítélve. Amikor Stroop SS fõhadnagy a gettón április 19-én páncélos kocsiban átutazott, rögtön tûz alá vették és így 12 embert elvesztett. A német és a lengyel emberveszteség a 4 hétig tartó harcokban 101 ember volt, halottak és sebesültek. A zsidó harci egységek kemény ellenállása nyerési esély híján 12 ezer zsidó áldozathoz vezetett, akiknek a nagy része égõ házakban és pincékben maradt. Összesen 56 056 lakost fogtak el és ezeket békésen áttelepítették a Generalgouvernementbe. Sok zsidó aki a gettóban élt, elutasította a harci csapatok belsõ terrorját és megpróbáltak a németeknek híreket küldeni a fõhadiszállásukra.

Hirtelen elõkerült túlélõk

A Varsói gettófelkelés körülményei valamint a kitelepítés a keleti munkatáborokba, mint Auschwitzba a legmeglepõbb elbeszélések születéséhez vezetett a lengyel zsidók, akik a legnagyobb létszámú európai zsidó tömb voltak, sorsáról. A Jewish Joint Distribution Committee a nürnbergi perre készített számai szerint 1945-ben Lengyelországban 80000 zsidó volt. Feltételezték azt is, hogy az ún. displaced person-ok (hontalanok) között Ausztriában és Németországban lengyel zsidó nem volt. Ez a megállapítás ellentmondott annak, hogy az angol és amerikai zónában feketepiaci üzleti tevékenység miatt sok lengyelországi zsidót tartóztattak le. 1946 július 4-en az új kommunista lengyel kormány nem tudott egy zsidóellenes tömegmegmozdulást Kielce-ben megakadályozni, aminek utóhatása az volt, hogy 150 000 lengyelországi zsidó menekült át Nyugatnémetországba. Megjelenésük kellemetlen meglepetés volt és áttelepítésük Palesztinába és az USA-ba redordidõ alatt zajlott le. Következésképpen a lengyelországi zsidó túlélõk számát korrigálni kellett. Az amerikai zsidó évkönyvben 1948-1949-ben már 390 000 volt a számuk. Ez az eredeti 80 000-hez képest bizonyos haladást jelent. Az idõk során a szám valószínûleg tovább fog pontosodni.

8. Néhány memoár a koncentrációs táborokból

A megsemmisítési mese legsikeresebb propagálója a zsebkönyv és újságipar. Az üzlet érdekében kinyomtatott szenzációs mûvek útján elérték, hogy az átlagember hozzászokott a mítoszhoz, amely valójában kifejezett politikai célt szolgál. Nagy korszakuk volt ezeknek a németgyûlölõ könyveknek az 50-es évek, amikor a németgyûlölet világszerte nyílt piacra talált, de még ma is mûködik ez az ipar és idõnként újra fellendül. Ennek az iparnak a termékei úgynevezett memoárok, amelyek két csoportra oszthatóak: az olyanok, amelyeket állítólag régi SS emberek írnak, táborparancsnokok és hasonló beosztásúak, a másik típust pedig állítólag valahavolt foglyok írjak tele vérgõzös emlékekkel.

Kommunista eredet

Az elsõ fajta memoárokra kitûnõ példa a Rudolf Höß, Auschwitz parancsnoka (London 1969) c. könyve, amely eredetileg lengyelül jelent meg Wspomnienia cím alatt az akkori kommunista kormány gondozásában. Hoesst, egy fiatal embert, aki 1940-ben vette át Auschwitz parancsnokságat, elõször a Britek tartóztattak le Flensburgban, akik hamarosan átadták a lengyel kommunista hatóságoknak, akik 1947-ben halálra ítélték és rögtön kivégezték. Ezek az ún. Höß memoárok kétségkívül hamisítások, amelyeket a kommunisták utasítására adtak ki. A kommunisták állítása szerint õk "kényszerítettek Hößt, hogy megírja a memoárokat", és létezik egy kézzel írott eredeti is, de azt még soha senki nem látta. Hößt a vizsgálati fogság alatt megkínozták és agymosásnak vetettek alá, Nürnbergben a tanúvallomásait monoton hangon és lelkileg távollevõ benyomását keltve tette, tekintete üres volt. Még Reitlinger is visszautasítja ezt az állítást mint reménytelenül hiteltelent. Valóban figyelemre méltó, hogy mennyi állítólagos 'bizonyíték' a hat millióról kommunista forrásokból származik. Ezek köze tartozik a fõdokumentumok, mint Wisliceny nyilatkozata, a Höß 'memoárok', amelyek az egész 'megsemmisítési irodalomban' a legnagyobb szerephez jutnak, éppúgy mint minden más hír az ún. 'haláltáborokról', mint pl. Auschwitzról. Ezeknek a híreknek a forrása a lengyel zsidók történelmi bizottsága, a Varsói háborús bûnök átvizsgálásával foglalkozó bizottság, és a Moszkvai állami háborús bûnökkel foglalkozó bizottság.

Reitlinger elismeri, hogy Höß nürnbergi tanúvallomása vad túlzásoktól hemzsegett, pl. az, hogy Auschwitzban naponta 16 000 embert végeztek ki, ami a háború végen 13 millió kivégzettet jelentene. Ahelyett, hogy az ilyen túlzásokat a szovjetek által sugalmazott

hamisításokként felfednék, amik valójában azok is, Reitlinger és társai úgy gondolják, hogy az ilyen túlzások valamiféle büszkeségbõl erednek a jó munka tudatában. Irónikus módon ez nem egyeztethetõ össze az állítólag eredeti Höß memoárokkal, amelyekben ügyesen megkísérlik, éppen a másik oldalra helyezni a hangsúlyt, azaz a feladat elleni ellenállásra. Höß állítólag 'bevallotta', hogy Auschwitzban 3 millió embert semmisítettek meg, de a saját varsói pere idején ez a szám 1 135 ezerre csökkent. Amint mi jelentettük, a szovjet kormány a tábor 'átvizsgálása' után 1945-ben a 4 milliós számot hozta nyilvánosságra. Ez a könnyed játék a számokkal és emberek millióival a megsemmisítési irodalom íróit a legkevésbé sem zavarja.

Höß 'memoárjainak' új vizsgálata a bennefoglalt rémségekkel együtt fölösleges. Elég azokra a részeire koncentrálnunk a megsemmisítési legendának, amelyek úgy vannak kigondolva, hogy ne lehessen hamisságukat bebizonyítani. Ehhez tartozik a zsidók állítólagos megsemmisítésének módja. Ezt állítólag egy speciális zsidó csoportnak kellett elvégeznie. Ezek fogadtak az újonnan megjötteket, a szörnyû gázkamrákba vezettek õket és a kivégzés után elszállították a hullákat. Ezért volt az SS-nek a dologhoz kevés köze és a tábor SS személyzetének nagy része teljes tudatlanságban volt a 'megsemmisítési programot' illetõen. Természetesen soha egy zsidót sem találtak, aki egy ilyen speciális csoport tagja lett volna, így az egész probléma gyakorlatilag nem vizsgálható meg. Megjegyezzük, hogy soha nem találtak egyetlen szemtanút sem ezekre az eseményekre.

Az egyik bizonyíték arra, hogy a Höß memoárok hamisítások, a kommunista szerkesztõk egyik hihetetlen botlása. Höß állítólag azt mondta, hogy Jehova tanúi a zsidók meggyilkolása mellett foglaltak Auschwitzban állást, mert a zsidók Krisztus ellenségei. Jól ismert, hogy a Szovjetunióban és minden szovjetorientált szocialista országban a kommunisták Jehova tanúit kíméletlenül üldözték, mivel õket a kommunista meggyõzõdésre legveszélyesebb vallási szektának tartották. Az, hogy ez a szektát a Höß memoárok akarattal és rendkívüli módon befeketítik bizonyítja, hogy az irat kommunista eredetû.

Terhelõ emlékezések

Az eddig kiadott memoárok leghazugabbjai Adolf Eichmannéi. Mielõtt a zsidók májusban õt törvényellenesen elrabolták és az azáltal elõhívott nemzetközi nyilvánosság elõtt csak kevés ember hallott róla. A Birodalmi biztonsági fõhivatalhoz tartozó Gestapó IV. osztályát A 4b irodájának vezetõjeként tényleg viszonylag jelentéktelen személy volt. Irodája ellenõrizte ellenséges külföldiek egy bizonyos csoportjának, azaz a zsidóknak szállítását a büntetõtáborokba. Éretlen csalások hulláma öntötte el a világot 1960-ban Eichmannról, amelyekbõl mi példaként Comer Clarke: A kíméletlen valóság címû mûvét vesszük. "Az orgiák gyakran reggel 6-ig tartottak, néhány órával azelõttig, amikor a következõ halom áldozat jött sorra. " mondja Clarke a 'racionalizált halál és vad szex-orgiák' címû fejezetben (124. oldal). Érdekes módon Eichmann állítólagos memoárjai hirtelen jelentek meg miután Izrael õt elrabolta. Kritikus vizsgálat nélkül jelentette meg õket az amerikai újság Life 1960 november 28-án és december 5-én, állítólag Eichmann adta át õket röviddel elrablása elõtt egy argentin újságírónak - az események meglepõ összejátszása. Más források egész más adatokat adnak meg az iratok származásáról. Ezek azt állítják, hogy Eichmann 1955-ben egy 'bûntársának' írt jelentésérõl van szó, de soha senki nem tudta a 'bûntársat' megnevezni. Háborús bûnök nyomozói azt állítják, hogy az US-kongresszus könyvtárában egy további rendkívüli véletlen folyamán a teljes Eichmann aktát találták meg, és azt a háború után több mint 15 évvel. Maguk a 'memoárok' úgy íródtak, hogy Eichmannt maximálisan vádolják anélkül, hogy túl messzire menjenek a

fantázia birodalmába, és egy Eichmannt írnak le, aki nagy élvezettel beszél a "zsidók fizikai megsemmisítésérõl". Azt, hogy hamisítások, azt több nyilvánvaló tévedés bizonyítja, pl. az, hogy szerinte Himmler már 1944 áprilisában a tartalékhadsereg fõparancsnoka volt, pedig ez csak a Hitler elleni júliusi puccs után következett be, amirõl Eichmann biztosan tudott. Ezeknek a memoároknak a megjelenése pont a legmegfelelõbb idõben nem hagy kétséget afelõl, hogy itt a cél az volt, hogy a per elõtt egy nem-változó-náci és ördög típusnak a propagandaképét lefessék.

Az Izraeli Eichmann per körülményei a továbbiak szempontjából meglehetõsen érdektelenek. A szovjet eredetû iratokat, mint pl. a Wisliceny nyilatkozatot, melyeket bizonyítékként használtak, már megvizsgáltuk, és a 'harmadfokú kínzási módszerek' leírása, amelyeknek Eichmannt alávetették, hogy 'kooperációra' bírjak, a Londoni újság, a Jewish Chronicle szeptember másodikai számában jelent meg. Ennél is jellemzõbb a megsemmisítési legenda irodalmára Eichmann egy levelének a tartalma, amelyet állítólag önként írt és Buenos Airesben adta át elrablóinak. Nem kell külön hangsúlyoznunk, hogy a zsidó eredet ezen nyilvánvalóan látható. Semmi sem bizonyítja az emberi naivságot jobban, mint a mondat: 'Szabad akaratomból adom át ezt a nyilatkozatot'. De a nyilatkozat legüresebb és legtipikusabb része ott van, ahol elmondja, kész egy Izraeli bíróság elõtt megjelenni 'hogy a jövõ generációknak valóságos képet tudjunk átadni. '

Treblinkai hazugságok

Az utolsó nyomtatásban megjelent emlékek Franz Stangl-tól, a Lengyelországi Treblinka volt parancsnokától származnak, akit 1970 decemberében ítéltek életfogytiglani börtönre. 1971 október 8-án adta ki õket a londoni Daily Telegraph Magazine és állítólag egy Stangllal a börtönben lefolytatott interjúsorozatból származnak. Pár nappal az interjú megjelenése után Stangl meghalt. Ezek az állítólagos emlékezések a legvérgõzösebbek és bizarrabbak, amelyeket valaha is megjelenítettek. Aztan az említett cikk írójának hálásak lehetünk néhány vallomásáért, pl. azért, hogy 'A per folyamán elõhozott bizonyítékok nem bizonyították be, hogy Stangl személyesen gyilkolt volna meg bárkit is. ', és hogy a Stangl kezdeti lengyelországi mûködésérõl szóló tanúvallomások 'részben kitalációk voltak'. Tipikus példája ezeknek a kitalációknak Stangl elsõ Treblinkai látogatásának leírása. Ahogy megérkezett a vasútállomásra, ott állítólag 'hullák ezreit' látta a sínek mentén feküdni, 'Hullák százai, nem, ezrei feküdtek mindenütt, bûzölögve, bomlásnak indulva'. A pályaudvaron egy zsidókkal teli vonat állott, néhányan már halottak, mások még élnek. . . Úgy nézett ki mintha már néhány napja ott állna. A jelentés ott éri el az abszurditás csúcsát, ahol leírja, hogy Stangl kilép a kocsijából és állítólag térdig jár a pénzben: ' Nem tudtam merre menjek, merre forduljak. Mindenütt papírpénz, fémpénz, drágakövek, ékszerek és ruhák voltak a földön szétszórva'. A kép a következõkkel lesz teljes: ' Varsó prostituáltjai, tökrészegen táncoltak, énekeltek és zenéltek' a szögesdrót másik oldalán. Az ebben a jelentésben leírt 'térdig süllyedés a zsidó pénzben és ékszerekben, bûzölgõ hullák ezrei között és amellett részegen daloló és botorkáló prostituáltak, stb. . '-ben tényleg hinni fenomenális mértékû hiszékenységet kíván, és a hat milliós legenda bármely más helyzetével kapcsolatban a legõrültebb bolondságként vissza kellene utasítani.

A Stangl-jelentésnek az a válasz rabolja a hitelét elsõsorban, amelyet Stangl állítólag arra a kérdésre adott, hogy miért semmisítik meg a zsidókat: "A pénzüket akarják. A faji meggondolás csak a második helyen áll. "

Az interjúk sorozata nagyon kétséges módon végzõdött. Amikor Stangl-t megkérdezték, hogy úgy gondolja-e, hogy a terrornak valami értelme volt-e, akkor a volt náci tiszt

lelkesen azt válaszolta, hogy:" Igen, biztos vagyok benne, hogy volt értelme. Talán így akarták a zsidókat egy néppé forrasztani, hogy összetartsanak". Ennél tökéletesebb választ még kitalálni sem lehetett volna!

Nagy példányszámban eladott hazugság

A leghíresebb emlékezetgyûjtemény, amely a szerencsétlen, a nácizmus karmai között vergõdõ zsidókról kétségkívül Anna Frank naplója. A valóság errõl a könyvrõl egy propagandamese elõállításának visszataszító képét mutatja be. Elõször 1952-ben adták ki és rögtön nagy példányszámban fogyott. Azóta 40 kiadást ért meg zsebkönyv formában is és egy sikeres Hollywood film készült róla. Csak a szerzõi jogdíjakból szedett össze az apa, Ottó Frank, akinek a lányának állítólag valódi tragédiáját írja le a mû, egy vagyont. Az érzésekre hivatkozással a könyv és a film valóban milliókat befolyásolt az egész világon, jobban mint bármely hasonló témájú történet.

Egy másik naplóra szeretnénk még hivatkozni, amely nem sokkal Anna Frank naplója után jelent meg, és címe: Jegyzetek a varsói gettóból, Emmanuel Ringelblum újságja (New York, 1958). Ringelblum egyike volt a németek elleni szabotázsharc vezetõje, éppígy az 1943-as gettófelkelés esetén, mielõtt elfogtak és 1944-ben kivégezték. A Ringelblum újság a szokásos gyanúról beszél, amely állítólag a zsidómegsemmisítésrõl Lengyelországban közszájon forgott, ugyanannak a kommunista támogatásnak a segítségével jelent meg, mint az úgynevezett Höß memoárok. A McGrawHill kiadó, amely az amerikai változatot adta ki elmondja, hogy neki Varsó a nem cenzúrázott eredeti kiadást nem volt hajlandó megmutatni, így az õ változatuk alapja is az 1952-es kommunista kiadású mû. (Az adott témában -a fordító) Minden kommunista forrásra támaszkodó mû használhatatlan történelmi forrásként.

Mítoszok gyûjteménye

A háború után a szenzációs koncentrációstábor-irodalom hihetetlen növekedést ért meg. A többsége zsidó forrásokból származik. Mindegyik könyv rémséget rémségre halmoz és a valóság darabjait a legvalószínûtlenebb fantáziával és csalásokkal keveri, amelynek a történeti tényekkel szinte semmi kapcsolatuk nincs. Ezt a fajta irodalmat már néhányszor bemutattuk - Lengyel Olga abszurd 5 kéménye, amelyben ("napi 24000 hullát dolgoztak föl"), Orvos Auschwitzban Nyiszli Miklóstól, aki egy meseszerû kitalált személy lehetett, Ez volt Auschwitz, Egy haláltábor története Philipp Friedmantól, és így tovább a végtelenségig.

Az utolsó e mû megírása idején a 'Kiknek éltem' Martin Greytõl (Bodley Head, 1973), amely azt állítja, hogy a Lengyelországi Treblinka táborról ad élménybeszámolót. Grey, mielõtt a koncentrációstábor-irodalommal kezdett, hamisított régiségek eladásával foglalkozott. A körülmények, amelyek könyve kiadásához társultak, ugyanolyanok, mint a többi hasonló könyv esetén, és mert most foglalkozott elõször a témával, komoly kétségek hangzottak el a könyv hihetõségével kapcsolatban. Még zsidók is szót emeltek a kár miatt, amelyeket a könyv nekik okozott. A könyvre azt mondtak, hogy csalás és azt kérdezték tõle, hogy volt-e egyáltalán valaha Treblinkában, az angol rádió, a BBC pedig azzal a kérdéssel hozta zavarba, hogy miért várt 28 évet mielõtt leírta élményeit.

Érdekes volt megfigyelni, hogy a Londoni zsidó Krónika c. lap 1973 március 30-i számának a személyes vélemények c. rovata hogy járult hozzá a 6 milliós mese megnagyobbításához annak ellenére, hogy Grey könyvét elutasította. Azt írta: "Egy év

alatt közel 1 millió embert öltek meg. Napi 18 ezret gázosítottak el. ". Szomorú, hogy olyan sok ember, aki az ilyenfajta meséket olvassa, el is hiszi õket anélkül, hogy utánagondolna. Ha minden nap 18 ezret ölnek meg, akkor az egy milliót 56 nap után érnek el és nem "egy év folyamán'. Ez a gigantikus teljesítmény a többi tíz hónapban tétlenségre kárhoztatna a gyilkosokat. Minden nap 18 000 halott 'egy év leforgása alatt' 6 480 000 halottat eredményezne. Vagy ez azt jelenti, hogy Treblinkában 12 hónap alatt 6 millió ember halt meg? Mi van akkor az állítólagos 3-4 millióval Auschwitzban? Ez azt mutatja, hogyha egyszer a 6 milliós meseszámot elismerték, megismételték és az nemzetközileg el lett fogadva, akkor ennek következményeképpen bármely kitalált lehetetlen számot elõ lehet venni, és senki sem fog arra gondolni, hogy az új számot kritizálja. A Jewish Chronicle Grey könyvének megbeszélésekor érdekes részleteket említ a gázkamracsalás tárgykörében: "Grey emlékszik rá, hogy a gázkamrák padlója lejtett, ezzel szemben egy másik túlélõ, aki az építésnél segített azt állítja, hogy a padló egyenes volt. . . "

Néha-néha megjelennek valahavolt koncentrációs táborlakóktól olyan emlékezések, amelyek teljesen más képet mutatnak az ott uralkodó viszonyokról. Ilyen Margarete Buber-Neumann Két diktatúra alatt (London, 1950) c. könyve. Õ német zsidónõ volt, aki a szovjet munkatáborok brutális és primitív körülményeit már megismerte, amikor 1940 augusztusában Ravensbruckba küldték a német nõi táborba. Az tûnt fel neki, hogy õ volt az egyetlen zsidónõ volt az oroszországi foglyok csoportjában, akit a Gestapó nem engedett rögtön szabadon. A könyv a szovjet és német táborok közötti jelentõs különbséget festi le. A szovjet táborokban uralkodó piszok, rendetlenség és éhhalállal összehasonlítva a Ravensbrucki tábor tiszta, emberi és jól irányított. A rendszeres mosdási lehetõség és tiszta ágynemû a korábbi tapasztalatai után luxusnak tûnt, és az elsõ étkezés, amely fehérkenyérbõl, kolbászból és édes zabpehelylevesbõl állott arra ösztönözte, hogy egy fogolytársnõjét megkérdezze, hogy 1940 augusztus 3-a ünnepnap-e vagy valami különleges eseményt ünnepelnek-e. Feltûnt neki, hogy a Ravensbrucki barakkok nagyok voltak a szovjet táborok mocskos kunyhóival összehasonlítva. 1945 elsõ hónapjaiban látta a táborállapotok folyamatos romlását, amelynek az okát késõbb meg fogjuk vizsgálni.

Egy másik olyan jelentés, amely a szokásos propagandától alapvetõen eltér, Charlotte Bormann jelentése: A Gestapó hivat. Õ kommunista politikai fogoly volt szintén Ravensbruckban. Kétségkívül az a legfontosabb leleplezése, hogy az elgázosításról szóló történetek ravaszul kigondolt és rosszindulatú kitalációk, amelyek a bebörtönzött kommunisták között közismertek voltak. A csoport nem fogadta be Margarete Buber-Neumannt, mert õ a Szovjetunióban is internálva volt. A háború utáni perekrõl további ijesztõ tény az, hogy Charlotte Bormannak nem engedtek meg, hogy a francia megszállási zónában a Rastadti perben a tábor személyzetérõl tanúvallomást tegyen. Ez azoknak a sorsa, akik a megsemmisítési mesét tagadják.

9. A koncentrációstáborok lényege és állapotok a koncentrációstáborokban a háború idején

Colin Cross Adolf Hitler (London, 1973) c. könyvében a szokásosnál több logikát visz a tárgyalt idõszakról szóló vitába, amikor éleselméjûen megjegyzi, hogy ' zsidók millióinak utaztatása Európán keresztül azért, hogy egy kétségbeesett háborús szükségállapot idején megöljék õket, ez logikusan gondolkodva értelmetlennek tûnik' (307. oldal). Éppen errõl van szó: Itt tesszük kérdésessé ennek az oktalanságnak a valószínûségét, valamint azt, hogy ez egyáltalán lehetséges volt-e. Valószínû-e, hogy a háború csúcspontján, amikor a németek reménytelen túlélési harcot folytattak két fronton, akkor tényleg zsidók millióit

szállították-e volna állítólag drágán felépített és fenntartott vágóhidakra? Csak a 3 vagy 4 millió zsidót Auschwitzba szállítani (meg ha föl is tennénk, hogy egy ilyen hatalmas szám ténylegesen Európában létezett, ami nem állt fenn), az a német közlekedési rendszernek tarthatatlan megterhelést jelentett volna, mert az a messze kiterjesztett orosz front miatt már a végsõkig meg volt terhelve. Ennek a mesébe illõ 6 millió zsidónak és számos más nemzetiségnek a fogolytáborokba való szállítása kétségkívül lehetetlenné tette volna a hadi tevékenységet. Nincs okunk azt gondolni, hogy a tehetséges németek ezzel a hadiszerencséjüket kockáztatták volna.

Másfelõl egy célszerû számú fogoly (363 000) Auschwitzba szállítása a háború alatt értelmes, mivel õk ott dolgoznak. (A fenti szám a regisztrált foglyok száma). Valójában a 3 millió Európában élõ zsidóból maximum 2 millió volt egyszerre internálva, sõt valószínûleg inkább 1 500 000. Késõbb a Vöröskereszt jelentésébõl fogjuk látni, hogy például Szlovákia teljes zsidó lakossága koncentrációs tábort nem látott és mások nagy gettókba, mint pl. Theresienstadt (Prága mellett) voltak összegyûjtve. A kitelepítés Nyugateurópából többé-kevésbé csekélyebb mértékû. Reitlinger közelítését, hogy a 320 000 franciaországi zsidóból 50 000-t internáltak, már megismertük.

Azt kell megkérdeznünk, hogy vajon lehetséges volt-e az állítólag milliós számú zsidót megsemmisíteni? Volt a németeknek erre elég ideje? Lehetséges-e, hogy emberek millióit megégették, amikor munkaerõhiányban szenvedtek és minden hadifoglyot a hadiiparban dolgoztattak? Lehetséges volt-e, emberek millióit 6 hónap alatt megsemmisíteni és a nyomokat eltüntetni? Lehetséges volt-e a zsidók ilyen mértékû összegyûjtése és megsemmisítése? Ezek azok a kérdések, amelyek egy kritikusan gondolkodó személynek eszébe jutnak. és hamar felfedezi, hogy nem csak a statisztikai és írásbeli bizonyítékok, amelyek errõl léteznek, hanem egyszerûen a szállítási és ellátási problémák is a hat milliós mesét hihetetlenné teszik.

Noha a koncentrációstáborokban lehetetlen volt milliókat megölni, azért, hogy a gyilkosságokat hihetõvé tegyék, a koncentrációstáborok lényét és az ott uralkodó állapotokat mértéktelenül eltúlozták. William Shirer elmondja egy tipikusan gondatlan részletben, hogy 'mind a 30 náci koncentrációs tábor haláltábor volt' (ugyanott, 1150. oldal). Ez tökéletesen hazug állítás és még a megsemmisítési mese terjesztõi sem fogadjak el. Shirer Egon Kogont is idézi, a Pokol elmélete és gyakorlata (New-York, 1950, 227. oldal), amely a halottak teljes számát az összes táborban 7 125 000-re teszi. De Shirer egy lábjegyzetben hozzáfûzi, hogy ez a szám 'kétségkívül túl magas'.

'Haláltáborok' a vasfüggöny mögött

1945-ben az szövetségesek propagandája azt állította, hogy minden koncentrációs tábor, különösen a Németországban levõk 'haláltáborok' voltak; de nem sokáig. A kitûnõ amerikai történész, Harry Elmer Barnes ezzel a kérdéssel foglalkozva azt írta: " Elõször a Németországi táborokat nevezték annak, mint Dachau, Belsen, Buchenwald, Sachsenhausen és Dora, de hamarosan kiderült, hogy ott nem volt szisztematikus megsemmisítés. Erre az érdeklõdés Auschwitz, Treblinka, Belzec, Chelmo, Janowska, Tarnow, Ravensbrück, Mauthausen, Brezenzca és Birkenau felé fordult. Ettõl a listának még nincs vége, pedig ez szükséges lenne " (Rampart Journal, 1967 szeptember). Az történt, hogy becsületes megfigyelõk a brit és amerikai megszálló csapatokban Németországban látták, hogy a háború vége felé sok táborlakó betegségek és az éhség áldozata lett, de a 'gázkamráknak' nyomát sem találtak. Ez volt az oka, hogy az orosz megszállási zónákban fekvõ Auschwitz és Treblinka tábort nevezték ki rettenetes

megsemmisítõ központoknak és ezeket tolták elõtérbe, annak ellenére, hogy ezeket senkinek sem volt szabad megtekinteni. A lezárt vasfüggöny mögött ezeket a vádakat senki sem tudta bizonyítani. A kommunisták állítása szerint 4 millióan haltak meg a hatalmas gázkamrákban, amelyekben 2 millió ember számára volt hely - és senki sem tudta az ellenkezõjét bebizonyítani.

Mi a valóság az ún. gázkamrákról? Stephen F. Pinter, aki a háború után Németországban és Ausztriában az amerikai hadügyminisztérium tanácsadójaként dolgozott, az ismert katolikus újságban, az Our Sunday Visitor (Vasárnapi Látogatónk)-ban 1959 június 14-en a következõ megállapítást írta le: "A háború után 17 hónapig voltam az amerikai hadügyminisztérium megbízásából Dachauban ügyvéd és bizonyíthatom, hogy Dachauban nem voltak gázkamrák. Ott látogatóknak és turistáknak a krematóriumot mutatták meg és azt hibásan gázkamrának nevezték. Ugyanígy egyetlen Németországban levõ koncentrációstáborban sem volt gázkamra. Elmesélték nekünk, hogy Auschwitzban volt gázkamra, de mivel az a szovjet megszállási zónába esett, nem engedték nekünk meg annak megtekintését, mivel azt a szovjetek nem engedik meg. Mi a hat háború utáni év alatt azt tudtuk Németországban és Ausztriában megállapítani, hogy egy bizonyos számú zsidót megöltek, de az 1 milliós számot ez biztosan nem érte el. Én zsidók ezreit hallgattam ki, osztrák és német koncentrációs táborok volt lakóit, és magamat ezen a téren szakembernek tartom. "

Ez a szokásos propagandától teljesen eltérõ történet. Pinter természetesen nagyon világosan lát a gázkamraként mutogatott krematórium ügyében. Ez egy gyakori trükk, mivel a táborokban sehol sem volt gázkamra, a krematóriumot átnevezték 'gázkamrának', csak azért, hogy a gázkamra és a krematórium fogalmat összemossák. A krematóriumban (mint ahogy ma is használjak), egyetlen láng van, ahol azoknak a testét égetik, akik pl. természetes halállal haltak meg, mindenek elõtt a fertõzéses betegségek által. Ezt a tényt bizonyította be pl. a müncheni püspök, Faulhaber kardinális. Õ jelentette az amerikaiaknak, hogy pl. a szövetségesek légitámadásai következtében Münchenben 30 000 ember halt meg. A püspök megkérte a német hatóságokat, hogy a 30 000 halott elhamvasztásához a dachaui krematóriumot használhassák. A javaslatot azzal utasították el, hogy a dachaui krematóriumnak csak egy lángja van és ezért nem tud annyi halottat elhamvasztani. Ebbõl világos, hogy a Dachaui krematórium annak a 238 000 zsidónak a holttestét sem tudta volna elhamvasztani, akiket állítólag ott megöltek. Ha ez lehetséges lett volna, akkor a krematórium 326 évig szünet nélkül kellett volna, hogy üzemeljen és amellett 530 tonna hamu állt volna elõ.

Csekélyebb veszteség

A dachaui veszteségrõl szóló számok tipikusak azokra a túlzásokra, melyeket késõbb helyesbítettek. 1946-ban Philipp Auerbach, a bajor kormány zsidó államtitkára, akire késõbb rábizonyították, hogy nem létezõ zsidók számára kártérítéseket tett zsebre, egy emléktáblát leplezett le. A táblán a következõ szöveg áll: "Ezt a területet tartsuk emlékezetünkben annak a 238 000 embernek az emlékére, akiket itt elégettek. " Azóta a veszteségi számadatok szüntelenül lefelé mozognak, e pillanatban a 26 000 táján állnak, akiknek a többsége a háború vége táján halt meg tífusz és éhezés következtében. Ez a csökkenés, ami itt ma az eredeti szám 10%-ánál tart, kétségkívül tovább fog csökkenni és azt egy napon a meseszerû hat milliós számra is alkalmazni fogják.

Másik példa a mostani Auschwitz veszteség felbecsülésének erõteljes korrigálása lefelé. A 3-4 milliós túlzás már Reitlinger számára is érthetetlen. Õ most a veszteséget 600 000-re

taksálja. Ugyan ez a szám is erõs túlzás, de tipikus a csökkenés aránya 4 millióról 600 ezerre, és további korrekció várható lefelé. Shirer maga Reitlinger utolsó felbecsülésére hivatkozik, de elmulasztja azokat a saját régebbi felbecsülésével összhangba hozni, mégpedig azzal, hogy ennek a számnak a felét, 300 000 magyar zsidót állítólag '46 nap alatt öltek meg' - Ez egy kiugró példa a felelõtlen ostobaságokra, amelyeket errõl a témáról írtak.

Emberi feltételek

Hogy néhány ezer táborlakó a háború zavaros utolsó hónapjaiban meghalt vezet minket ahhoz a kérdéshez, hogy milyenek voltak életfeltételeik a háború alatt. Ezeket sok könyvben rémisztõ és borzalmas formára hamisítva írtak le. A Vöröskereszt késõbbiekben vizsgált jelentése a meggyõzõen bizonyítja, hogy a táborok belsõ szervezése a háború idején jó volt. Az ott dolgozó táborlakók ellátása még 1943 és 1944-ben is napi 2750 kalória volt naponta, ami kétszer annyi volt, amennyit az átlagos német polgár a megszállt Németországban kapott. Az internáltak állandó orvosi felügyelet alatt voltak és a betegeket kórházba utalták. Minden internált, ellentétben a szovjetunióbeli táborokba internáltakkal kaphattak a Vöröskereszt segélyosztályától élelmiszercsomagokat, ruhákat és gyógyszereket. Az államügyészség minden esetben szabályszerû vizsgálati eljárást folytatott le a bûnügyek miatt elítéltek esetén. Az ártatlanokat elengedték és azokat, akik a táborban súlyos bûnt követtek el, azokat katonai bíróság ítélte el és kivégezték õket. A Koblenzi katonai adatgyûjteményben található Himmlernek egy 1943-ban kelt parancsa, amely az ilyen kivégzésekre vonatkozik és különösen arra utal, hogy 'brutalitás nincs megengedve'. (Manvell és Fraenkel, ugyanott, 312. oldal). Néha elõfordultak brutális cselekmények is, de az ilyen eseteket dr. Konrad Morgen SS bíró a birodalmi bûnügyi rendõrség megbízásából kivizsgálta. Az õ feladata volt a tábori bûnügyek vizsgálata. Dr. Morgen 1943-ban magát a táborparancsnokot, Kochot is elítélte, mert a táborban felkelések voltak és ez a per a német lakosság számára nyílt per volt. Figyelemre méltó, hogy Oswald Pohl, a koncentrációs táborok szervezéséért felelõs tiszt, akit Nürnbergben olyan embertelenül megkínoztak, Koch esetében a halálos büntetést javasolta. Az SS törvényszék Kochot valóban halálra ítélte, de lehetõséget kapott az orosz fronton való bevetésre. De mielõtt ez megtörténhetett volna, a területi SS vezetõ, Waldeck herceg a kivégzést már végrehajtatta. Ez egyértelmû bizonyítéka annak, hogy az SS a szükségtelen brutalitásokat komolyan vette. A háború alatt az SS törvényszék sok hasonló akciót hajtott végre brutalitások elkerülésére. 1945-ig 800 esetet vizsgáltak felül. Dr. Morgen azt vallotta Nürnbergben, hogy õ internáltak százaival beszélte meg bizalmas beszélgetésben a táborviszonyokat. Kevés alultápláltat talált, kivéve a kórházakban, és úgy találta, hogy a táborlakók szorgalma és munkájának eredményessége lényegesen alatta volt a német munkások munkájáénak.

Pinter és Faulhaber bizonyítványai megmutatták, hogy a dachaui gyilkosságokról szóló állítások nem igazak, és azt is láttuk, hogy a táborok emberveszteségének számadatai folyamatosan kisebbek lesznek. A Dachaui tábor tényleg tipikusnak tekinthetõ az internálás körülményeit illetõen. A munka a gyárakban és más munkahelyeken kötelezõ volt, de a kommunista vezetõ, Ernst Ruff eskü alatt vallotta 1947 április 18-án, hogy a bánásmód a munkában és a táborban emberséges volt. Jan Piechowiak, a lengyel földalatti mozgalom egyik vezetõje, aki 1940 május 20-tól 1945 április 29-ig Dachauban volt, 1946 március 21-en tanúsította, hogy a foglyokkal jól bántak és a tábor SS személyzete fegyelmezetten viselkedett. Berta Schirotschin, aki a háború egész tartama alatt a Dachaui tábor élelmiszerellátási részlegében dolgozott, tanúsította, hogy a dolgozók az 1945-ös év elejéig, a Németországban uralkodó élelmiszerhiány ellenére minden nap reggel 10-kor a

tízórait megkapták.

Általánosságban Nürnbergben eskü alatt tett tanúvallomások százai bizonyítják, hogy a táborokban a bánásmód emberséges volt, de a tárgyaláson csak azokat emelték ki, amelyek a rossz német szervezésrõl szóltak, és így a propaganda számára hasznosak voltak. Az iratok tanulmányozása azt is megmutatja, hogy a zsidó táborlakók, akik kitelepítésüket és táborokba való internálásukat elutasították, az ott uralkodó viszonyok szigorát erõsen eltúloztak, míg a más nemzetekbeli politikai okokból internált táborlakók, ahogy fentebb is látható, kiegyensúlyozottabb képet mutattak a táborokról. Sok esetben nem engedték meg tanúknak, pl. Charlotte Bormannak, hogy tanúvallomást tegyenek, mert az õ tapasztalatuk nem illett abba a képbe, amelyet Nürnbergben a táborokról festettek.

Elkerülhetetlen káosz

A német koncentrációstáborokban uralkodó rendezett viszonyok 1945-ben a háború utolsó rémes hónapjaiban lassan összeomlottak. A Vöröskereszt jelentése elmondja, hogy a szövetségesek nagyfelületû bombázásai a birodalmi szállítási és hírközvetítési rendszerét széttörte. Az élelmiszerszállítások nem érkeztek meg a táborokba, így az éhhalál szedte áldozatait, éppúgy mint a német civil lakosság körében. Ez a borzalmas helyzet a táborokban azzal tetézõdött, hogy a túlzsúfoltság miatt tífuszjárványok ütötték fel fejüket. A túlzsúfoltság a keleti táborok kiürítése miatt állt elõ, mint például Auschwitz esetében, ahonnan a szovjet elõrenyomulás miatt a táborlakókat nyugatra szállítottak. Ilyen, a meneteléstõl elfáradt embercsoportok jöttek aztán Bergen-Belsenbe vagy Buchenwaldba, amelyek már azelõtt is nehéz helyzetben voltak.

A tábor Belsen, Bréma mellett ezekben a hónapokban különösen zavaros állapotban volt, és Felix Kersten, Himmler masszõre, egy anti-náci elmondta, hogy a szerencsétlen 'haláltábor' név az 1945 márciusában kitört és rohamosan terjedõ tífuszjárvány miatt ragadt a táborra. (Kersten, Memoárok 1940-1945, London, 1965). Kétségtelen, hogy ezek a rettenetes körülmények pár ezer ember halálát okozták, és a fényképek, amelyek csontig lesoványodott embereket és hullahegyeket mutatnak, és amelyeket a propagandisták mutogatnak és azt állítják, hogy a 'megsemmisítés' áldozatait mutatják, azok ezeket az állapotokat mutatják.

A Belseni állapotoknak meglepõen tisztességes leírása olvasható a Purnell's II. világháború története (7. kötet, Nr. 15) -ben Dr. Russell Barton tollából, aki jelenleg az Essexi Severalls kórház osztályvezetõje és tanácsadó pszichiátere. Dr. Barton orvostanhallgatóként töltött a háború után a táborban egy hónapot. Jelentése leírja a halálozás okait a táborban, és azt is, hogy mi okozta az elõállt állapotokat. Dr. Barton elmondja, hogy Glyn Hughes hadnagy, a brit katonai orvos, aki 1945-ben a tábor parancsnokságát átvette, véleménye szerint "nem történt a táborban bûntény". Dr. Barton azt is elmondja, hogy a látogatók abból is kiindulhattak, hogy a látott állapotokat a német táborirányítás akarattal hozta létre. A táborlakók tudatosan meséltek brutalitási és nemtörõdömségi esetekrõl, és a tábort látogató külföldi újságírók a hallottakat olyan formába öntötték, hogy az megfeleljen a hazájukban uralkodó propaganda irányvonalának.

Dr. Barton hangsúlyozza, hogy az adott körülmények között a magas elhalálozási arány és a betegségek elkerülhetetlenek voltak és azt is, hogy az csak 1945-ben volt ilyen arányú. "A foglyokkal folytatott beszélgetések megmutatták, hogy a táborviszonyok 1944 végéig nem voltak rosszak. A barakkok fenyõfák között voltak és minden barakkban volt mosdó, WC, zuhanyozó és kályhák". Az élelmiszerhiány okát még részletesen taglaljuk.

"Német orvostisztek elmesélték, hogy az utolsó hónapokban az élelmiszer táborokba szállítása mind nehezebb lett. Mindenre lõttek, ami az autópályán mozgott... Meg voltam lepõdve, hogy még 2-3 évvel azelõtti idõkbõl is megvoltak a dokumentumok és a nagy mennyiségû élelmiszertõl, amit ott naponta megfõztek és szétosztottak. Attól az idõtõl kezdve meg voltam gyõzõdve róla, hogy nem volt szándékos éheztetési politika. Ezt a jóltáplált táborlakók nagy száma is alátámasztotta. Miért volt olyan nagy számú táborlakó alultáplált? Ennek a fõ okai Bergenben a betegségekben, a túlzsúfoltságban, a rend és fegyelem hiányában a barakkokon belül és a nem megfelelõ élelmiszer, víz és orvosságellátásban keresendõk. " A belsõ rend hiányát, amely élelmiszerelosztások idején felkelésszerû állapotokban nyilvánult meg, a britek a gépfegyver használatával és a táborban rendszeresen mozgó tankok illetve páncéloskocsik bevetésével egyensúlyozták ki.

Az ilyen körülmények között elkerülhetetlen halálesetek számát Gly Hughes úgy becsüli fel: "körülbelül ezret a brit katonák barátságossága ölt meg, mert ezek a táborlakóknak saját élelmiszeradagukat és csokoládét adtak. ". Mint olyan ember, aki Belsenben volt, Dr. Baron nyilvánvalóan nyitott szemekkel figyeli a koncentrációstáborokkal kapcsolatos mitológiát és azt a következtetést vonja le belõle: "A Belsenben talált állapotok okának megértéséhez nagyon figyelmesen kell a borzalmas színjátékot figyelni, amely a propaganda számára nagyon hasznos volt. ... Ilyen állapotokról egyszerûen a 'jó' és 'rossz' szavakat használatával vitatkozni tényeket figyelmen kívül hagyását jelenti.

Hamisított fényképek

Nem csak a belsenihez hasonló szituációkat aknázták ki szégyentelenül, hanem a propaganda nagyvonalúan hamisított bûntények fényképet és filmjeit is felhasználta. Az a különleges helyzet, amelyet Belsenben találtak, az csak néhány másik táborra volt igaz. A legtöbb tábor nem ért meg ekkora nehézségeket és a táborlakók viszonylag jó egészségben érték meg a háború végét. Ennek eredményeképpen tudatosan vetettek be hamisításokat, hogy a rémes viszonyokat túlszínezzék. A brit Catholic Herald c. újság egy ilyen hamisítást leplezett le 1948 október 29-én. A cikk elmondta, hogy Kasselben, ahol minden felnõtt német lakost arra kényszerítettek, hogy egy Buchenwaldról szóló 'rémfilmet' végignézzen, egy Göttingeni orvos felismerte magát, ahogy meztelen áldozatokat néz. Miután elsõ ijedtsége elmúlt, felismerte, hogy azt a filmrészletet látta, amelyet 1945 február 13-án vettek fel Drezda szörnyû bombázása után, ahol õ mint orvos dolgozott. A kérdéses filmet Kasselban 1948 október 19-en mutattak be. A Drezdát ért légitámadás során 135 000 ember halt meg, legtöbbje menekült asszonyok és gyerekek. A támadás után az áldozatokat vasrostélyokra tették és 400-500-asával elégették õket, ami néhány hétig tartott. Ezek voltak azok a jelenetek, amelyek a bemutatott film szerint Buchenwaldból származtak, de az orvos felismerte a csalást.

A háborús fényképek hamisítása nem új. További információ errõl pl. Arthur Ponsoby könyvében olvasható: A háborúk hazugságai. (London, 1928). Ez a könyv az elsõ világháborúból német kegyetlenségekrõl mutat be hamisított képeket. Ponsoby az ilyen trükköket 'hullagyár' és 'belga csecsemõk kéz nélkül' -nek nevezi. Ezek a képek meglepõen hasonlítanak a náci 'bûnözés' képeihez.

F. J. P. Veale elmondja, hogy az 'emberszappan' kifejezést a szovjetek vezettek be a nürnbergi tárgyalások során mintegy az elsõ háborús brit 'hullagyár' utánzásaként, amely azt állította, hogy a rettenetes németek állítólag a hullákból különféle nyersanyagokat állítottak elõ. (Veale, ugyanott, 192. oldal). Emiatt a vád miatt a brit kormány 1918 után

bocsánatot kért. 1945 után ezt a mesét újra életre hívtak az emberbõrbõl készült lámpaernyõk és az emberi testbõl fõzött szappan történetének formájában. Manvell és Fraenkel fogcsikorgatva ugyan de elismerik, hogy a Buchenwaldi perben a lámpaernyõ bebizonyítása késõbb nagyon kétségesnek tûnt (A példátlan bûntény, 84. oldal). Ez a mese egy írásos esküvel bizonyított vallomásban volt, amelyet egy bizonyos Andreas Pfaffenberger adott le, abból a fajtából, amelyet már ezelõtt megbeszéltünk. Lucios Clay tábornok 1048-ban azt nyilatkozta, hogy a perben használt írásbeli nyilatkozatok nem állták meg a helyüket egy késõbbi pontosabb vizsgálatban, ahol kiderült róluk, hogy írójuk 'hallott a dologról'.

A hatmilliós mese viszonylatában elõforduló hamisított fényképekrõl kitûnõ mû Udo Walendy könyve 'Képdokumentumok a történelemíráshoz', (Vlotho/Weser 1973). Számtalan példájából egyet veszünk elõ. Az elsõ fénykép származása ismeretlen, a második egy fotomontázs. A pontosabb vizsgálatnál kiderül, hogy az álló alakokat az elsõ képrõl vették és egy csomó hullát másoltak eléjük. A rácsot leretusálták a képrõl és így állt elõ egy tökéletesen új 'rémfotó'. Ez a nyilvánvaló hamisítás van R. Schnabel könyvében : SS- hatalom erkölcs nélkül (1957, Frankfurt), a kép aláírása: Mauthausen. (Walendy még 18 hasonló példát ad meg Schnabel könyvébõl.). Ugyanez a fénykép jelent meg a nemzetközi haditörvényszék eljárásában, XXX kötet, 421. oldal, hogy állítólag a Mauthauseni tábort mutassa be. Továbbá felirat nélkül hozzák Eugene Auroneau Koncentrációstábor Dokumentum F. 321 a Nürnbergi nemzetközi bíróság részére; Heinz Kühnrich: Az SS állam (Berlin, 1960), 81, oldal; Vaclav Berdych: Mauthausen (1959, Prága); Robert Neumann: Hitler, A harmadik birodalom emelkedése és bukása, (1961, München).

10. A zsidók és a koncentrációstáborok: a Vöröskereszt jelentése

Létezik egy becsületes és objektív jelentés az Európai zsidókérdésrõl a második világháború alatt és a német koncentrációstáborokban uralkodó állapotokról, mégpedig a Vöröskereszt nemzetközi bizottságának háromkötetes jelentése a második világháborúban végzett munkájáról (Genf, 1948). Ehhez a semleges forrásból származó átfogó jelentéshez két elõbb megjelent mû csatlakozik, amelyeket ez egészít ki: Documents sur l'activite di CICR en faveur des civils detenus dans les camps de concentration en Allemagne 1939-1945. (A Vöröskereszt nemzetközi szervezete tevékenységének dokumentumai a Németországi koncentrációs táborok civil foglyai érdekében 1939-1945) (Genf, 1946) és Inter Arma Caritas, A Vöröskereszt nemzetközi szervezetének tevékenysége a második világháború alatt (Genf, 1947). Az írók csoportja Frederic Siordet vezetése alatt elmondja a bevezetõben, hogy a jelentés a Vöröskereszt hagyományának szellemében készült, szigorúan a semlegességet megtartani, és erre itt is súlyt helyez.

A Vöröskereszt nemzetközi szervezete az 1929-i Genfi konvencióra hivatkozva jutott el a német hatóságok által Közép és Nyugateurópában internált civil foglyokhoz. Ezzel szemben a bizottságnak nem volt lehetõsége Szovjetunióban internált civil foglyokat meglátogatni. A Szovjetunióban internált civil és katonai foglyok, akiknek életviszonyai messze a legrosszabbak voltak, ki voltak mindenféle felügyeletbõl zárva.

A Vöröskeresztes jelentés mindenekelõtt azért értékes, mert elõször a jogi körülményeket tisztázza, amelyek szerint a zsidókat a koncentrációstáborba internálták, ugyanis ellenséges külföldiként. A mû kétfajta civilfogolyfajtát ír le, a második fajtához olyan civil személyek tartoznak, akiket szervezési okokból telepítettek ki (németül 'Schutzhäftlinge'),

akiket politikai vagy faji okokból vettek õrizetbe, mert jelenlétük az állam vagy a megszálló hatalom számára veszélyt jelentene (III. kötet, 73. oldal). Ezeket a személyeket, folytatja a jelentés, abba csoportba osztottak be, mint az általános biztonsági törvény miatt letartóztatottakat illetve bebörtönözötteket. (74. oldal).
A jelentés leírja, hogy a németek a Vöröskereszt megfigyelõit elõször nem szívesen engedtek a biztonsági okokból letartóztatottakhoz, de a bizottság 1942 végen megkapta az engedélyt. 1942 augusztusa után szabad volt nekik a német fõ koncentrációstáborokban élelmiszercsomagokat kiosztani és 1943 februárjától ez az engedély minden táborra és börtönre érvényes volt. (II kötet, 78. oldal) A bizottság hamarosan minden táborparancsnokkal kapcsolatba lépett és egy élelmiszersegély programot hívott életre, amely 1945 utolsó hónapjáig mûködött. Zsidó internáltak köszönõleveleit kapták késõbb ezek miatt nagy tömegben.

A Vöröskeresztes csomagokat zsidók kapták

A jelentés leírja, hogy naponta készítettek el maximum 9000 csomagot. 1943 õszétõl 1945 májusáig összesen 1 112 000 csomagot küldtek el 4500 tonna összsúllyal a koncentrációstáborokba (III. kötet, 80. oldal). Élelmiszer mellett ruházati cikkeket és orvosságokat tartalmaztak. Csomagokat kaptak a Dachaui, Buchenwaldi, Sangershauseni, Oranienburgi, Flossenburgi, Landsberg a. Lechi, Flöhai, Ravensbrücki, Hamburg-Neuengammei, Mauthauseni, Theresienstadti, Auschwitzi, Bergen-Belseni Bécsi és a közép és délnémet táborok lakói. A csomagokat elsõsorban belgák, hollandok, franciák, görögök, olaszok, norvégok, lengyelek és hontalan zsidók kapták. (III. kötet 83. oldal.) A háború folyamán a Vöröskereszt abban a helyzetben volt, hogy azt a 20 millió svájci frankot, amelyet zsidó jótékonysági intézmények gyûjtöttek össze világszerte, különösen az amerikai Joint Distribution Committee New-Yorkban gyûjtött össze, tudták elküldeni és szétosztani. (I. kötet, 644. oldal). Az utóbbi szervezet német engedéllyel Berlinben irodát is tartott fönt Amerika háborúba lépéséig. A Vöröskereszt panaszkodott, hogy segélycsomagjai elküldését nem a németek akadályozták hanem a szövetségesek szoros európai blokádja. A legtöbb árut Romániában, Magyarországon és Szlovákiában vásárolták be.

A bizottság különösen a Terézvárosi békés viszonyokat dicsérte 1945 áprilisi utolsó látogatásáig. Ez a tábor, ahova kb. 40 000 zsidót telepítettek át különbözõ országokból, egy viszonylag elõnyös helyzetben levõ gettó volt. A jelentés szerint a bizottsági tagoknak lehetõségük nyílott a Terézvárosi tábor megtekintésére ahol csak zsidók tartózkodtak és irányítása különleges körülmények között folyt. A bizottság olyan híreket kapott, hogy ezek a táborok különbözõ birodalmi vezetõk különleges kísérleteként kezdõdtek. . . Ezek azt kívántak, hogy a zsidóknak saját irányításuk, sõt szinte saját fennhatóságuk alatt egy bizonyos közösségi életre legyen lehetõségük. Két küldöttnek lehetõsége volt a tábort 1945 április 6-án meglátogatni. Ezek az elsõ látogatás kellemes körülményeit újra igazolták. (I. kötet, 642. oldal).

A bizottság Ion Antonescu kormányát is dícsérte, a fasiszta Romániáét, amely lehetõvé tette nekik, hogy segítségüket a 183 000 romániai zsidóra is kiterjesszék a szovjet megszállás idejéig. Akkor megszûnt a segítés lehetõsége és a Vöröskereszt keserûen panaszkodott arról, hogy sohasem sikerült semmit Oroszországba küldeniük. (II, kötet, 62. oldal). Ugyanez volt a helyzet sok Németországi tábor esetében is az oroszok általi 'felszabadításuk' után. Az orosz megszállásig a bizottság sok levelet kapott Auschwitzból, amikor is az internáltakat nyugat fele evakuálták. A Vöröskereszt arra irányuló kísérletei, hogy az Auschwitzban maradt táborlakóknak segítséget küldjenek, nem jártak sikerrel.

Azoknak az eredetileg Auschwitzba internáltaknak, akik a kiürítés után Buchenwaldba vagy Oránienburgba kerültek, továbbra is tudtak élelmiszercsomagokat küldeni.

A népirtásra nincs bizonyíték

A Vöröskereszt jelentésének egyik legfontosabb aspektusa az, hogy a háború végen kétségkívül bekövetkezett halálesetek valóságos okát megvilágítja. A jelentés ezt mondja: "Az invázió utáni zavaros németországi állapotok, amikor a táborok élelmiszerellátása nem volt rendszeres, az éhhalál növekvõ számú áldozatot követelt. Maga a német kormány a helyzet által felriasztva 1945 február elsején informálta a Vöröskeresztet. Az 1945 márciusában a Vöröskeresztes bizottság és az SS tábornok Kaltenbrunner között lényeges eredményeket hoztak. "A segélyszállításokat akkortól fogva maga a Vöröskereszt oszthatta szét és a Vöröskeresztnek joga volt minden táborban egy-egy képviselõt tartani. . . ". (II. kötet, 83. oldal).

Természetesen a német hatóságok azon fáradoztak, hogy a helyzetét megjavítsák. A Vöröskereszt ezt nagyon világosan meg is mondja, hogy ebben az idõben az élelmiszerszállítások a szövetségeseknek a német közlekedési rendszer elleni légitámadásai miatt nem voltak mûködõképesek, és az internált zsidók érdekében tiltakozott a szövetségesek 'barbár légiháborúja' miatt. (Inter Arma Caritas, 78. oldal). 1944 október 2-án a Vöröskereszt nemzetközi bizottsága figyelmeztette a német külügyi hivatalt, hogy a német közlekedési rendszer összeroppanása esetén az éhínség az egész lakosságot fogja sújtani.

Ha az ember ezzel a részletes háromkötetes jelentéssel foglalkozik, akkor fontos hangsúlyozni, hogy a nemzetközi Vöröskereszt küldöttei a tengelyhatalmak által megszállt Európában a zsidók szándékos megsemmisítésének semmiféle bizonyítékára nem találtak. Az 1600 oldalas jelentés sehol sem ír gázkamrákról vagy hasonló eszközökrõl. Elmondja, hogy a zsidók a többi nemzetekkel együtt nehézségeket és hiányokat érték meg, de a teljes hallgatás a tervszerû megsemmisítésrõl a hat milliós legenda világos ellenbizonyítéka. Éppúgy mint a Vatikán képviselõi, akikkel együtt dolgoztak, a nemzetközi Vöröskereszt sem csatlakozott a szokásos vádaskodáshoz.

Ami a tényleges halálozási arányt illeti, a jelentés azt hangsúlyozza, hogy a táborokban szolgáló zsidó orvosok többsége a keleti fronton dolgozott az ott dúló tífuszjárvány visszaszorításán, így aztán az 1945-ben a táborokban kitört tífuszjárványt nem tudták leküzdeni (I. kötet, 204. oldal).

Egyébként állandóan azt állítják, hogy a tömeges kivégzések zuhanyozóknak álcázott gázkamrákban történtek. Ez a vád sem állja meg a helyet a jelentés olvasása után: " Nemcsak a mosdókat hanem a fürdõket és a mosodákat is megvizsgálták a bizottság tagjai. Gyakran javasolták higiéniai berendezések javítását, megnagyobbítását vagy felújítását.

Nem mindenkit internáltak.

A Vöröskereszt jelentésének III. kötetének 3. fejezete (zsidó civil-lakosság) azt a segítséget írja le, amelyet a szabad lakosságnak adtak, és ez a fejezet teljesen világossá teszi, hogy messze nem internáltak minden zsidót, hanem sokan közülük bizonyos megszorításokkal a szabad civil-lakosság között maradtak. Ez az állítólagos 'megsemmisítési program alaposságával' ellentétben áll, és a hamis Höß memoárok azon állításával, hogy Eichmann súlyt helyezett rá, 'minden elérhetõ zsidót' letartóztatni.

Szlovákiában például, amelyért Eichmann segédje, Dieter Wisliceny volt felelõs, a jelentés megállapítása szerint a zsidó kisebbség nagy részének megengedték azt, hogy az országban maradjanak, és 1944 augusztusáig ez a terület a viszonylagosan biztosabb területek köze tartozott, különösen lengyelországi illetõségû személyek számára. Azok akik Szlovákiában maradtak, az 1944 augusztusi német csapatok elleni felkelésig biztonságban éltek ott. Az megfelel a valóságnak, hogy az 1942 május 15-i törvény zsidók ezreinek börtönbe zárásával járt, akik azután táborokban laktak, ahol az ellátás és a szállás elfogadható volt és ahol az ott lakóknak megengedtek, hogy fizetés ellenében dolgozzanak a szabadpiac feltételeihez hasonló körülmények között. (I. kötet, 646. oldal).

A 3 millió körüli európai zsidó nagy része nemcsak az internálást kerülte el, hanem az egész háború folyamán folytatódott a zsidók kivándorlása, általában Magyarországon, Románián és Törökországon keresztül. Érdekes módon a háború utáni kivándorlást a birodalom a németek által megszállt területekrõl a háború után is megkönnyítette, mint például azoknak a lengyel zsidóknak az esetében, akik a megszállás elõtt Franciaországba kerültek. " A Lengyelországi zsidókat, akik Franciaországi tartózkodásuk során amerikai bevándorlóvízumot kaptak, a németek amerikai állampolgárként kezelték, és a délamerikai országok által kiállított útlevelek érvényességét elismerték. " (I. kötet, 645. oldal). Mint jövendõbeli amerikai állampolgárokat ezeket a zsidókat az amerikai idegenek számára fenntartott területen a Délfranciaországi Vittelben gyûjtöttek össze.

Különösen az Európai zsidók kivándorlása Magyarországról folytatódott anélkül, hogy a német hatóságok ezt akadályozták volna. "1945 márciusáig", mondja a Vöröskereszt jelentése, " azok a zsidók, akinek Palesztinába volt beutazási vízumuk, elhagyhatták Magyarországot. " (I. kötet, 648. oldal). Még a Horthy kormány 1944-ben történt leváltása a Szovjetunióval való fegyverszünetkötési kísérlet után és az új, a németektõl függõbb kormány alatt is. A Vöröskereszt bizottsága biztosította a brit és az amerikai kormány ígéretét, "minden segítség megadására, a zsidók Magyarországról való kivándorlásának a megkönnyítésére". És az USA kormányától azt a hírt kapta a bizottság, hogy "az Egyesült Államok kormánya most megerõsíti azt a támogatást, amelyet minden zsidónak nyújt, akinek a kiutazását engedélyeztek. " (I. kötet, 649. oldal).

11. Végre a valóság: Paul Rassinier mûve

Minden bizonnyal a francia történészprofesszor, Paul Rassinier mûve járul a legjelentõsebben ahhoz hozzá, hogy a megsemmisítés kérdését a valósághoz hû módon lehessen megvizsgálni. Ennek a mûnek az ad különleges értéket, hogy Rassinier maga német koncentrációstáborokba volt internálva és hogy neki, mint francia szocialista intellektuellnek és náciellenzõnek nem volt arra szüksége, hogy Hitlert vagy a nemzeti szocializmust védje. Ennek ellenére a valóság és az igazság érdekében Rassinier haláláig, 1966-ig azzal töltötte az idejét, hogy a 6 milliós mesének és a nácik ördög voltának a meséjének hamis voltát bebizonyítsa.

Rassinier 1933-tól 1943-ig történészprofesszor volt a College d'enseignement general-ban Belfortban, Academie de Besancon. A háború idején ellenálló volt, amíg 1943 október 30-án a Gestapó le nem tartóztatta és 1945 végéig a buchenwaldi és a dorai koncentrációstáborokba küldte. A háború végén tífuszt kapott, ami az egészségét úgy tönkretette, hogy többet nem tudott tanárként dolgozni. A háború után a Medaille de la Résistance-val tüntettek ki és a francia képviselõház tagja volt, amíg 1946 novemberében a kommunisták ki nem dobták onnan.

Rassinier ezek után azt tekintette nagy mûve céljának, hogy a zsidók állítólagos 'megsemmisítését' szisztematikusan analizálja. Nem meglepõ, hogy mûvei kevéssé ismertek, és angolul egy sem jelent meg. Legfontosabb mûvei: Odüsszeusz hazugsága (1949, Párizs), A koncentrációstáborokban uralkodó állapotok vizsgálata, a saját tapasztalatai alapján, Odüsszeuszt barátai elárulták (1960), ahol a propagandisták állításait visszautasítja. Hatalmas munkája két kötettel záródik, A valódi Eichmann per (1962) és Az európai zsidók drámája (1964), amelyben Rassinier a felelõtlen és tisztességtelen számadatokat a zsidókról a háború elõtt és alatt egy alapos statisztikai vizsgálattal helyrerakja. Utolsó mûve megvizsgálja ezenkívül, hogy Izrael és a kommunista hatalmak hogyan használták ki a megsemmisítési mesét politikailag és gazdaságilag.

Rassinier munkájának egyik érdeme a sok közül, hogy felfedi a németek páratlan gonoszságáról szóló mesének a tarthatatlanságát; az is meggyõzõen felfedi, hogy hogyan változtattak át történelmi tényeket áthatolhatatlan partizánpropagandává. Vizsgálatai világosan és egyértelmûen bizonyítják, hogy a zsidók sorsa a második világháború során, ha azt a hamisításoktól megszabadítjuk és tényleges nagyságrendjére redukáljuk, akkor az sokat leírt irdatlan méreteit elveszíti és csak mint egy sokkal nagyobb és átfogóbb tragédia részeként szemlélhetõ. Egy 1960 elején tartott Németországi felolvasókörútja során Rassinier hangsúlyozta német hallgatósága elõtt, hogy a megsemmisítési mesét illetõleg legfõbb ideje van a valóság újjászületésének és hogy maguk a németek kell hogy a valóság feltárását elkezdjék, mert ezek a vádak a világ szemében egy teljesen igaztalan szégyenfoltot mutatnak.

A gázkamra-csalás

Rassinier elsõ munkájának címe Odüsszeusz hazugságai amiatt, mert utazók hajlamosak rá, hogy utazásaikról csodálatos történetekkel jöjjenek haza, és egész haláláig minden megsemmisítési történetet megvizsgált, és megpróbálta íróikat hazugságon kapni. David Rousset A második királyság (New-York, 1947) c. könyvét röviden intézte el, mivel az azt állította hazug módon, hogy Dachauban és Buchenwaldban gázkamrák voltak. Rassinier, aki maga Buchenwaldban volt internálva bebizonyította, hogy ott ilyesmi sohasem volt. Rassinier volt az, aki Jean Paul Renard abbétól azt kérdezte, hogy hogyan lehetséges az, hogy az abbé a Láncok és fény c. könyvében tanúsítja, hogy Buchenwaldban gázkamrákat használtak. Renard azt válaszolta, hogy neki mások beszéltek ezekrõl, és õ ezért volt hajlandó olyan dolgokat tanúsítani, melyeket maga sohasem látott (Ugyanott, 209. oldal).

Rassinier megállapította, Denise Dufournier könyvének: A nõi haláltábor (1948, London) elolvasása után, hogy az íróknak a gázkamrák létezésére más bizonyítékok, mint bizonyos hírek, amelyeket ott hallottak, nem volt. Charlotte Bormann ezeket a híreket a kommunisták által szándékosan terjesztett rémhíreknek nevezte. Hasonló módon vizsgálta meg Rassinier Philipp Friedman: Ez volt Auschwitz, egy haláltábor története (New York, 1946), Eugen Kogon: A pokol elmélete és gyakorlata (New York 1950) és azt találta, hogy ezek közül egy író sem tudott egyetlenegy szemtanút sem megnevezni, aki Auschwitzban gázkamrát látott volna, és természetesen maguk sem láttak ilyet soha ott. Rassinier megemlíti meg, hogy Kogon neki azt állította, hogy egy idõközben meghalt tanú, Janda Weiss csak neki elmondta, hogy õ látott Auschwitzban gázkamrákat. Mivel ez a személy idõközben meghalt, Rassinier nem tudta ezt az állítást ellenõrizni. Benedikt Kautskyt, az ördög és átkozottak íróját, aki könyvében azt írta, hogy Auschwitzban zsidók millióit semmisítettek meg, meg tudta személyesen kérdezni. Kautsky ekkor csak a könyvében írottakat erõsítette meg, azaz, hogy õ személyesen sohasem látott gázkamrát, és hogy leírt információi mások elbeszélésein alapulnak.

A fõdíjat Rassinier Nyiszli Miklósnak adja a megsemmisítési irodalom terén az Auschwitzi orvos címû könyvéért, amelyben a tények hamisítása, nyilvánvaló ellentmondások és a legszégyentelenebb hazugságok mutatják, hogy az író olyan helyekrõl ír, amelyeket sohasem látott (Az európai zsidók tragédiája, 52. oldal). E könyv szerint 4 1/2 évig minden nap 25 000 áldozatot semmisítettek meg, amely természetesen Lengyel Olga 2 1/2 évével és a napi 24 000-el szemben haladást jelent. Ez azt jelentené, hogy Auschwitzban 1945-ig 41 millió áldozatot gyilkoltak volna meg. Ez a háború elõtti zsidó világösszlakosság 2 1/2-szeresét jelenti. Amikor Rassinier megpróbált errõl a furcsa 'tanúról' információkat szerezni, elmondtak neki, hogy Nyiszli röviden a könyv kiadása elõtt meghalt. Rassinier véleménye szerint Nyiszli egy kitalált figura lehetett.

A háború után Rassinier ténylegesen szinte egész Európát beutazta, hogy legalább egyetlen tanút találjon, aki a második világháború során német koncentrációstáborokban lefolyt gázkamrás megsemmisítések szemtanúja lett volna, de egyetlen ilyet sem talált. Azt fedezte föl, hogy sok olyan író volt, aki ugyan könyvében azt állította, hogy a németek zsidók millióit gázosították el, de még soha ilyen célra épített gázkamrát nem látott, mûködõt különösen nem, és egy író sem tudott élõ tanút megnevezni, aki ilyet látott volna. Kétségtelenül a volt foglyok mint Renard, Kautsky és Kogon nem arra alapoztak leírásukat, amit maguk láttak, hanem arra, amit 'hallottak', mindig 'megbízható' tanúktól, akik valamilyen okból idõközben elhaláloztak és ezért nem tudtak az író állításait alátámasztani.

A legfontosabb tény, amely Rassinier vizsgálataiból következik az az, hogy, és ez cáfolhatatlan, a gázkamrák egyszerûen kitalációk. A források által megadott helyeken folytatott komoly vizsgálatok mutatták meg hihetõ módon, hogy a túlélt 'tanúk' állításaival szemben a német táborokban Buchenwaldban, Bergen-Belsenben, Ravensbrückben, Dachauban, Dorában és az osztrák Mauthausenben gázkamra nem volt. Ezt a tényt mint korábban említettük, Stephen Pinter az amerikai honvédelmi minisztériumtól igazolta és a Müncheni történeti intézet is hivatalosan igazolja. Rassinier különösen rámutat, hogy az Eichmann perben 'tanúk' bizonyították, hogy õk foglyokat láttak útban a gázkamrák felé.

Ami a keleten, Lengyelországban levõ táborokat illeti, azokról megmutatja Rassinier, hogy az egyetlen tanú, aki gázkamrák létét igazolja Treblinkában, Chelmoban, Belzecben, Maidanekben és Sobiborban, Kurt Gerstein, akinek nem hihetõ tanúvallomásairól már az elõzõekben beszéltünk. Elsõ állításában az szerepelt, hogy 40 millió embert gázosítottak el, a második, aláírt vallomásában 25 milliót említ. A második vallomásban más dolgokat is lecsökkentett. Ezek a vallomások annyira nem hihetõek, hogy maga a Nürnbergi törvényszék sem fogadta el õket. Ennek ellenére továbbra is használatban maradtak és három különbözõ változatukat idézi a megsemmisítési irodalom. Ezek egyike németül van és a német iskolákban is kiosztották, kettõ franciául, amelyek nem ugyanazt a szöveget tartalmazzák. A német nyelvû szöveg szolgált az Eichmann perben 'bizonyítékként'.

Végül Professzor Rassinier Dr. Kubovy, a Tel Avivi korunk zsidó dokumentációs világközpontja igazgatójának fontos beismerésére hívja fel figyelmünket, amelyet az 'Újra megtalált föld' c. mûvében 1960. december 15-én tett. Dr Kubovy elismeri, hogy egyetlen parancs sem létezik Hitler, Himmler vagy Göringtõl a zsidók megsemmisítését illetõen. (Az európai zsidók tragédiája, 31. és 39. oldal).

A hat milliós hazugságot visszautasítjuk.

A rettenetes hat milliós propagandaszámot Rassinier egy részletes statisztikai analízis alapján visszautasítja. Megmutatja, hogy ez a szám a háború elõtti zsidó lakosság számának megnövelésén, a kivándorlás és kitelepülés figyelmen kívül való hagyásán és az 1945-ben életben levõ túlélõk számának lecsökkentésén alapuló hibás szám. Ezt a módszert használta a zsidó világkongresszus. Rassinier ezenkívül minden írott vagy szóbeli 'tanúvallomást' elutasít a hat millióról, amely az elõzõekben leírt módon jöttek létre úgynevezett 'tanúk' közremûködésével, mivel ezek a tanúvallomások ellentmondásoktól, túlzásoktól és hazugságoktól hemzsegnek. Példaként a dachaui veszteség számát említi, amelyet Niemöller plébános az Auerbach által kitalált 238 000 -ként említi, míg a Müncheni Neuhäussler püspök egy Dachauban tartott beszédében megállapította, hogy ott összesen 38 nemzetbõl származó 200 000 személybõl csak 30 000 ember vesztette életét (az Európai zsidók drámája, 12. oldal). Ma ez a felbecsülés megint egy pár ezerrel csökkent és ez így megy tovább. Maga Rassinier ebbõl azt a következtetést vonja le, hogy azok a tanúvallomások, amelyek a hat millió halott számát alátámasztják és olyan emberektõl származnak, mint Höß, Hoettl, Wisliceny és Höllriegel, akik halálos ítélettel számoltak vagy abban reménykedtek, hogy kegyelmet kapnak és állandó kínzásoknak voltak kitéve, teljesen hiteltelenek.

Rassinier nagyon figyelemreméltónak találja, hogy a hat milliós számot az Eichmann perben nem említették. "A vád a Jeruzsálemi perben ennek megfelelõen a fõ vádpontban nagyon gyenge lábakon állt, mégpedig abban, hogy hat millió Európai zsidót semmisítettek meg a gázkamrákban. A háború utáni napok lelki és anyagi zûrzavarában egy ilyen érv hamarabb talált hívõkre. Máig sok iratot hoztak nyilvánosságra, amelyek a nürnbergi perek idején még nem voltak elérhetõk, és azok abba az irányba mutatnak, hogy ha a zsidókkal a Hitler- rendszer alatt jogtalanságok is történtek és üldözték is õket, mégsem lehetséges, hogy hat millió áldozat volt. (ugyanott, 125. oldal).

Alaposan átvizsgált statisztikai adatok alapján több száz oldal terjedelemben jut az európai zsidók tragédiájában arra a következtetésre, hogy a zsidók második világháborús vesztesége az 1.2 milliót nem haladhatja meg és hogy ezt a számot a korunk zsidó dokumentációs világközpontja Párizsban érvényesnek tekinti. Õ ezt a számot maximális határként tekinti és a zsidó statisztikus Raul Hilberg egy tanulmányában ugyanarról a problémáról az alacsonyabbra becsült számra, a 986 892-re utal. Rassinier hangsúlyozza, hogy Izrael állam mindezek ellenére fenntartja jóvátételi követelését 6 millió áldozat számára, fejenként 5 000 DM-et (= 30 milliárd DM-et).

Kivándorlás: A végmegoldás

Professzor Rassiniert különösen elõtérbe helyezi, hogy a német kormány sohasem folytatott más politikát, mint a zsidók kivándorlásáét tengeren túlra.

Azt is megmutatja, hogy a Nürnbergi zsidótörvények meghozatala után 1935 szeptemberében a németek a britekkel tárgyaltak a zsidók kivándorlásának engedélyezése ügyében Palesztinába, éspedig a Balfour nyilatkozat alapján. Amikor ez nem vezetett sikerre, más országokat is megkérdeztek, hogy hajlandóak-e zsidók felvételére, de ezek ezt elutasították (ugyanott, 20. oldal). A Palesztina tervet 1938-ban újra felélesztették, de ez újra összeomlott, mivel Németország nem tudott az Anglia által követelt 3 millió birodalmi márka alapján tárgyalni anélkül, hogy a tárgyalásokba a sikertelenség esetén adandó kártérítést is bevonják. Ezen nehézségek ellenére Németország biztosította a német zsidók nagy részének a kivándorlását elsõsorban az Egyesült Államokba. Rassinier utal a Madagaszkár-tárgyalások 1940 végi sikertelenségére is. "1942 augusztus 21-i beszédében

a Harmadik Birodalom külügyi államtitkára, Luther, elmondta, hogy úgy látta, hogy Franciaországgal lehetséges ilyen értelmû tárgyalásokat folytatni, és leírja az 1940 júliusa és decembere között folytatott megbeszéléseket, amelyeket 1940 december 13-án a Montoire-ral folytatott megbeszélések után Pierre-Etienne Flandin, Laval utódja hagyott abba. Az egész 1941-es év folyamán a németek abban reménykedtek, hogy lehetõségük lesz a megbeszélések újrafelvételéhez és sikeres lezárásához (ugyanott, 108. oldal).

A zsidók már 1933-ban hadat üzentek Németországnak gazdasági és pénzügyi téren. A háború kezdete után, erre emlékeztet Rassinier, úgy, ahogy ez az egész világon ellenséges külföldiek esetén szokásos, a zsidókat "koncentrációstáborokba internálták. Úgy határoztak, hogy a zsidókat egy nagy gettóba szállítják, amelynek helye a Szovjetunióba való sikeres bevonulás után az úgynevezett keleti területeken, Oroszország és Lengyelország között lesz: Auschwitzban, Treblinkában, Chelmóban, Majdanekben, Belzecben, stb. . . A háború végéig ott lesznek amíg a nemzetközi tárgyalások újrafelvétele a jövõjüket el nem dönti. " (Az igazi Eichmann per, 20. oldal). A keleti gettóban való gyûjtést Göring rendelte el Heydrichtõl és ez a "kívánt végmegoldás", azaz a háború utáni tengerentúli kivándorlás bevezetõje volt.

Hatalmas csalás

Professzor Rassinier nagy figyelmet szentelt annak a gyakorlatnak, ahogy a megsemmisítési mesét könnyelmûen politikai és gazdasági haszon érdekében kiaknázták. Ebben Izrael és a Szovjetunió egységes volt. Megmutatja továbbá, hogy 1950 után a megsemmisítési irodalom nagybani gyártása indult meg két szervezet égisze alatt, amelyek olyan szorosan együttmûködtek, hogy úgy tûnt, a vezetésüket egy csoport tartja kezében. Ezek egyike a háborús bûnözés és háborús bûnösök vizsgálatára létesült bizottság volt a kommunista Varsóban, a másik a korunk zsidó dokumentációs világközpontja Párizsban és Tel Avivban volt. Termékeik számukra elõnyös politikai helyzetben jelentek meg és a Szovjetunió célja egyszerûen az volt, ahogy a világ figyelmét a nácikra irányítsa és ezzel a maga cselekedeteirõl azt elvonja.

Izrael Rassinier értékelése szerint a hat milliós mesét anyagi okokból támogatta. Az európai zsidók tragédiájában így ír: " . . Egyszerûen annak az igazolása, hogy egy bizonyos számú hulla alapján hatalmas anyagi támogatást követeljenek, amelyet Izrael állam a háború óta évente kap, mégpedig olyan károk helyreállítására, melyeket Németország sem erkölcsileg sem jogilag nem okozott, hiszen amikor ezek az állítólagos károk elõálltak, még nem létezett Izrael állam. Ennek következtében ez egy teljesen megvetésre méltó anyagi probléma.
Talán emlékeztethetünk arra, hogy Izrael államot 1948-ban alapították, és hogy a zsidók sok állam polgárai voltak Izrael kivételével, hogy az egész csalást, melynek méretei leírhatatlanok, még világosabban láthatóvá tegyük. Egyrészt Németország Izraelnek olyan összegeket fizet, melyet hat millió halott alapján számítottak ki. Másrészt, hogy a háború végén ennek a hat milliónak négyötöde életben volt a világ különbözõ országaiban Izrael kivételével. A pénzösszeg fogadói azok örökösei is, akik idõközben meghaltak. Ez azt jelenti, hogy a hat millió, tehát a nagy többség részét duplán kifizettetik. "

Végkövetkeztetés

Itt még röviden utalunk a zsidó háborús veszteségre. A Nürnbergi és az Eichmann-perben 9 millió zsidóról volt szó a németek által megszállott területeken. Ezzel szemben mint megmutattuk, a kivándorlás után kb. 3 millió zsidó élt Európában a Szovjetuniót nem

beszámítva. Ha az németek által megszállott szovjet területen levõ zsidókat is beleszámoljuk (akiknek a többségét a német bevonulás után keletre evakuálták), ezeknek az összege semmi esetre sem haladja meg a 4 milliót. Himmler statisztikusa, Dr. Richard Korherr és korunk zsidó dokumentációs világközpontja ezt a számot egy 5 550 000 és 5 294 000 közötti számra becsülte fel, amikor a németek által megszállt terület a legnagyobb volt, de mindkét becslés 2 millió zsidót foglal magába a Baltikumból és Fehéroroszországból, anélkül, hogy a nagyszámú evakuáltat figyelembe venné. Ennek ellenére az utóbbi intézet elismeri, hogy Európában Fehéroroszországot beleértve nem volt 6 millió zsidó.

Semmi sem mutatja a hat milliós mese egyre gyengébb érveit mint az a tény, hogy az Eichmann per során a vádló elkerülte ennek a számnak az említését. A veszteség hivatalos becsléseit zsidó források hallgatólagosan lefelé korrigáljak. A lakosság és a kivándorlási statisztikák, mint a Baseler Nachrichten c. újság és Rassinier professzor vizsgálatai mutatják, hogy lehetetlen az, hogy a zsidó veszteség a másfélmilliós határt meghaladta volna.

Ezért nagyon jelentõs az, hogy korunk zsidó dokumentációs világközpontja Párizsban a 70-es években megállapította, hogy a háború alatt 1 485 292 zsidó halt meg különféle okokból kifolyólag. Noha ez a szám is biztosan túl magas, de a mesebeli hat millióhoz már csak nem is hasonlít. Ahogy már elõbb megjegyeztük, a zsidó statisztikus, Raul Hilberg ezt a számot lényegesen kevesebbre, 896 892-re becsüli. Emellett a zsidó Dr. Listojewski elmondta, hogy õ két és fél évig fáradozott azon, hogy mint jogász és mint statisztikus a Hitler uralma idején, 1933-1945 között meghalt illetve eltûnt zsidók számát megállapítsa. Arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy a fenti szám 350 000 és 50000 között van. Ebbõl azt a következtetést vonja le, hogy "ha mi zsidók azt állítjuk, hogy 6 millióról volt szó, akkor az szemenszedett hazugság. ". (Tanulmányok idõszerû kérdésekrõl, 3/4 szám 1969 április 14-én).

A második világháború ideje alatt biztosan haltak meg zsidók, de ezt egy háborúval összefüggésben kell nézni, amely minden oldalon sok millió ártatlan áldozat halálát okozta. Azért, hogy az eseményt a megfelelõ környezetben lássuk, példaként megemlítjük, hogy Leningrád ostroma alatt 700 000 orosz civil halt meg és azt is, hogy a szövetségesek légitámadásai és az elûzés során 2 050 000 német civilt öltek meg. A semleges svájci újság, a Tat (tett), Zürich, 1955 január 19-i száma áttekintést jelentetett meg a második világháború áldozatairól a Nemzetközi Vöröskereszt adatai alapján. Abban az áll, hogy ' a politikai, faji vagy vallási üldözés miatt és a börtönökben illetve koncentrációstáborokban 1939 és 1945 között 300 000 ember halt meg, akik nem voltak mind zsidók, és ez a szám tûnik a legpontosabb feljegyzésnek.

Beképzelt mészárlás

A megsemmisítési mesével szoros kapcsolatban áll az a kérdés, hogy hány zsidó élt 1945-ben abból a 3 millióból, akik a német befolyási övezetben voltak? A zsidó elosztási bizottság (Jewish Distribution Committee) az Európai túlélõk számát egy és másfél millió között becsülte, de ez a szám ma nem fogadható el. Ezt a zsidók növekvõ száma is bizonyítja, akik mint túlélõk a nyugatnémet kormánytól kérnek kárpótlást állítólag 1939-1945-ben elvesztett javaikért. 1965-ig 10 év alatt a folyamodók száma megháromszorozódott és 3 375 000-et ért el. (Aufbau, 1965 június 20.).

Semmi sem lehetne jobb és megsemmisítõbb bizonyíték az arcátlan hat milliós fantáziára. A követelõk nagy része zsidó, így kétségtelen, hogy a 3 millió zsidó nagy része, akik a náci befolyási övezetben voltak, valójában vidáman élnek. Tehát határozottan kell kijelenteni, hogy a második világháború zsidó áldozatainak a száma ezrekben mérhetõ. Ez biztosan fájdalmas a zsidó népnek. Arra azonban nem ad jogot, hogy egy beképzelt mészárlás címen egy nagy európai népet terheljenek és alattomosan tõle jogtalan anyagi kárpótlást igényeljenek.

12. Kommentárok a 'valóban hat millióan haltak meg'-rõl.

Dr. Kuang Fann, Filozófiaprofesszor a Yorki egyetemen, régebben Kína: " Az egész írást politikai értékelésként kell fölfogni".

Ditlieb Felderer, történelemkutató, író, Svédország: " Minél több év telik el, annál igazabbnak mutatja magát az írás. Elõször szélsõségesek, mint Harwood kezdenek vitatkozni, amikor a vitairat elõször volt nyilvánosan olvasható. A szélsõségesek pedig egyre inkább a vitairat irányába mozognak."

Dr. Robert Faurisson, A lyoni egyetemen régi iratok és dokumentumok szakértõje : "A könyv témája az, hogy sem az nem igaz, hogy hat millióan haltak meg, sem az, hogy egy megsemmisítési terv létezett, sem az, hogy gázkamrák léteztek. Amit elõször is jónak találok, a cím: "Tényleg hat millióan haltak meg? . . . Ez ugyanis a probléma. . . . Ez az ember, Richard Harwood 1974-ben sok információt adott a laikus kezébe. 1974-ben azt mondta, hogy Hitler nem adott parancsot zsidók megsemmisítésére. Három évvel késõbb, miután David Irving ezt mondta, és ezen sokan felizgultak, akkor az teljesen új és igaz volt. Mi most 1988-ban tudjuk, hogy ez a könyv annyira fontos volt, hogy azt az embert, aki a könyvet kiadta, Francois Duprat-ot megölték emiatt. Nem tudjuk pontosan, hogy ki volt a tettes, de az az érdekes a dologban, hogy olyan ember volt a gyilkos, aki nagyon ügyesen bánik az ilyen bombákkal. Amit a Le Monde c. újság a tett után írt a témáról, nagyon érdekes volt. Ezt a gyilkosságot egy "Emlékezzünk Auschwitzra" nevû szervezet követte el. Egy Patrick Chairoff nevû ember azzal igazolta a gyilkosságot, hogy valaki, aki mint Francois Duprat ilyen iratokat nyilvánosságra hoz, azokért olyan felelõsséget vállal, amely gyilkol.

David Irving, brit történész, 30-nál több könyv írója a második világháborúról és annak következményeirõl. "Nagy érdeklõdéssel olvastam és azt kell mondanom, hogy az érvek minõsége engem meglepett. Hiba van benne. Olyan iratokat használ amelyeket én személyesen nem használnék. Valójában az egész forrásanyag más. Teljesen másodkézbõl való irodalomra alapul, más emberek könyveire, beleértve néhány szakértõt is. Én ezzel szemben nem könyveket használok, hanem archívumokat. De ettõl függetlenül az író olyan végkövetkeztetésekre jut és olyan logikus kérdéseket tesz föl, amelyekhez én egy egész más úton jutottam el. Ha engem egy ilyen írás értékérõl kérdeznek, akkor én azt válaszolom, hogy ez az embereket arra biztatja, hogy kérdéseket tegyenek fel, úgy mint azok a könyvek, amelyeket én írtam Hitler háborújáról, amelyek történészeket hívtak ki párbajra. Azt hiszem, ez ennek a könyvnek az értéke. A helyes kérdéseket teszi fel teljesen más források alapján. "

Mark Weber, amerikai történész és író: "Azt hiszem, hogy ennek a könyvnek a témája alapos: nem létezett olyan német politika vagy program, amely a második világháború alatt zsidókat semmisített volna meg. . . A könyv egy újságírói vagy vitairat, amelynek

> célja emberek meggyõzése és nem áll olyan igénnyel elõ, hogy olyan szigorú kritériumok szerint ítéljék meg, mint egy tudományos munkát vagy egy történész cikkét. Értéke elsõsorban az, hogy további vitákra bátorítja fel olvasóját a benne feldolgozott témakörrõl. "
>
> Colin Wilson, ismert brit író: "A posta hozott nekem egy írást: Valóban hat millióan haltak meg? Meg kell vallanom, hogy teljesen összezavarodtam. Amit Harwood mond az az, hogy Hitlernek nem volt oka a zsidókat megöletni, mivel szüksége volt rájuk a kényszermunka végzésére. . . érdemes megkérdezni: tényleg megsemmisítettek a nácik hat millió embert? Vagy ez egy másik jele az érzelmes történelmi ferdítéseknek, amelyek szinte minden Hitlerrõl írt könyvet értéktelenné tesznek?. . Van e okunk arra, hogy féljünk attól, hogy utánaássunk a valóságnak, amíg rábukkanunk? Mi nem stimmelt állítólag a könyvben, melynek címe: Valóban hat millióan haltak meg?"